

KOSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

Videnje sv. Bernarda
(Za praznik 20. avgusta.)

(priloz. Perugino)

Bogoljub

AVGUST · 1941

Merijino vnebovzetje

(Gionisio, 17. stoletje, Bologna)

AVGUST

XXXIX. LETNIK

1941-XIX

V dneh trpljenja

Sveti oče Pij XII. je na praznik apostolskih prvakov: sv. Petra in Pavla zopet spregovoril — vsemu svetu. Kakor je prvi naslednik sv. Petra na papeškem prestolu, sveti Lin, tolažil takratne kristjane ob preganjanju, tako hoče tudi sedanji papež vliti vsaj nekoliko duhovne tolažbe v srca tako preskušanih vernikov, ki prosijo in zdihujejo, da bi ljubi Bog skoraj zastavil mejo dnem svetovnega gorjá.

Sveti oče prizna, kako se mu krči srce ob misli na vse križe, ki tarejo svet, četudi ne manjka spodbudnih zgledov krščanske požrtvovalnosti, usmiljenosti, domovinske ljubezni, zaupanja v zmago krščanske civilizacije.

Globoko potrj je govoril poglavar svete Cerkve o preganjanju, katerega priče so številni duhovniki, redovniki in verniki, ki trpe zastran svoje vere.

Toda v vseh, še tako težkih udarcih je treba le ohraniti trdno zaupanje v Boga. Saj Bog vse, tudi izredne dogodke presoja — ne s časovnimi merili, kot ljudje, marveč tako, kakor v svoji vsevednosti previdi vse njih posledke. Božji previdnosti nič ne uide. Bog more pripustiti, da za čas zagospoduje tudi verska mlačnost ali celo brezboštvo, da nastopi tudi preganjanje in mučenje nedolžnih oseb, ko se zdi, kakor da je čut za pravičnost in usmiljenje popolnoma otopel.

Toda zlo ne bo slavilo zmagoslavja. Prišla bo ura božja, ura svetega veselja. Prišla bo ura, v kateri bo narodom vrnjena pravičnost, vrnjena red in mir.

Sveti oče je končal svoj tolažilni nagovor s tem, da se je spomnil ljubljenega rojstnega mesta in ga blagoslavljal. Blagoslavljal je ves italijanski narod, ki uživa prednost, da ima v svoji domovini središče cerkvene edinosti. Blagoslov je podelil tudi vsemu svetu in še prav posebno narodom, ki v tej nesreči največ trpe.

Evangelij mučenca Lavrencija

Plemeniti italijanski pisatelj Silvio Pellico je moral od l. 1820 do l. 1830 sedeti v avstrijskem zaporu. Ko se je vrnil domov, je napisal pretresljivo knjigo »Le mie prigioni«. (Moje ječe.) Med drugim pripoveduje, da se je v ječi spet oklenil vere svojih otroških let in da je največ tolažbe zajemal iz Sv. pisma. Toda v dneh mučnih zasliševanj v Benetkah je v globoki zagrenelosti pustil tudi to knjigo. Nekega dne je ječarjev sin opazil prah na nji in mu je rekel: »Odkar ne berete te knjizure, je podoba, da niste več tako otožni.«

Pisatelj je z robcem obrisal prah in fanta zavrnil: »Porednež, to ni knjizura, in nekaj dni, ko je nisem več bral, se mi veliko slabše godi.« »Ko je deček odšel,« pravi Silvio Pellico, »sem položil Sv. pismo na stol, pokleknil na tla, da bi bral. In jaz, ki tako težko jokam, sem bil v trenutku ves v solzah. Bral in jokal sem več ko eno uro; in vstal sem poln zupanja, da je Bog pri meni in da mi je vsako neumnost odpustil. Zdaj so se mi zdele moje nesreče, muke zasliševanja, vislice, ki so me čakale, malenkost. Vesel sem bil, da trpim, zakaj ko sem trpel z vdano dušo, sem bil poslušen Gospodu.«

Tudi na našem evangeliju je za prst prahu. Pred praznikom slavne-ga dijakona Lavrencija ga razprašimo in za god ljubljenca naših dedov berimo blagovest mučeništva! Čudne, skoraj neverjetne reči! Res: evangelij prvih vekov in krščanstvo poslednjih časov!

»Preljubi, ne čudite se peko-či nadlogi, ki prihaja nad vas za preskušnjo, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega.« (1 Petr 4, 12.)

»Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži.« (Jan 15, 18. 19.)

»Ljudje so bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna. Kajti vsak, kdor dela hudo, sovraži luč in ne hodi k luči, da bi se ne spričala njegova dela.« (Jan 3, 19. 20.)

»Vsi, kateri hočejo v Kristusu Jezusu pobožno živeti, bodo preganjani. Hudobni ljudje in sleparji pa bodo rasli v hudobiji.« (2 Tim 3, 12.)

»Če so hišnega gospodarja (Jezusa) imenovali Beelzebuba, koliko bolj bodo njegove domače! Ne bojte se jih torej.« (Mt 10, 26.)

»Nastavimo pravičnemu, da se spotakne, ker nasprotuje našemu početju. Tako, kakor živi, nas brez nehanja toži, da naše mišljenje ni pravo; zato nas že njegova prikazen v oči bode. Zakaj njegovo življenje se loči od drugih in njegova pota so nenavadna. Preizkusimo ga s sramotanjem in strahovanjem, da spoznamo njegovo krotkost in da si naredimo sodbo o njegovi potrpežljivosti.« (Modr 6, 10—18.)

»Pogani se čudijo, da ne drevite z njimi v isto razbrzdano razkošnost, in vas sramote.« (1 Petr 4, 4.)

»Čez nekaj dni je prišel Feliks s svojo ženo Druzilo, ki je bila Judinja, in je poslal po Pavla ter ga poslušal o veri v Jezusa Kristusa. Ko je pa ta govoril o pravičnosti in zdržnosti in prihodnji sodbi, se je Feliks zbal in odgovoril: »Za zdaj pojdi, kadar pa dobim ugoden čas, te bom poklical.« (Apd 24, 24. 25.)

V Galsworthyjevem romanu »Temni cvet« pravi Mark Lennan zakonski ženi, s katero se hoče poročiti: »Če ostaneva zvesta sebi, nama Bog ne more zameriti.« Krščanstvo pa pravi: To je strast, ki jo je treba premagati.

Če kristjana preganjajo ali celo mučijo, to ni nič posebnega, nič nenavadnega, ampak čudno bi bilo, če bi se ne godilo tako. Sv. Pavel piše l. 51 vernikom v Solunu:

»Poslali smo Timoteja, našega brata ter božjega služabnika v evangeliju Kristusovem, da vas utrdi in osreči za vašo vero, da bi nihče ne omahoval v teh stiskah; sami nam reč veste, da smo zato namenjeni. Saj smo vam takrat, ko smo bili pri vas, tudi napovedovali, da bomo v stiskah, kakor se je res zgodilo in veste.« (1 Tes 3, 2—5.)

»Varujte se pa ljudi; zakaj izročali vas bodo sodiščem, in pred poglavarje in kralje vas bodo vlačili zaradi mene. Izdajal pa bo v smrt brat brata in oče sina, in otroci bodo vstajali zoper starše in jih izročali v smrt; in sovražili vas bodo vsi zaradi mojega imena.« (Mt 10, 17. 18.)

»Takrat se bodo mnogi pohujšali in bodo drug drugega izdajali in drug drugega sovražili.« (Mt 24, 10.)

Kako se mora kristjan vesti ob preganjanju?

Na to vprašanje je res ganljivo lepo odgovoril sv. Peter l. 63, ko je iz Rima poslal po misijonarju Silvanu vernikom v Mali Aziji svoj prvi pastirski list. Med drugim pravi: »Pa če bi zaradi pravice tudi trpeli, blagor vam. Njih grožnje se ne bojte in ne dajte se zbežati, marveč Gospoda Kristusa slavite v svojih srcih, vedno pripravljeni, da boste vsakemu, kdor

V katakombah.

hoče vedeti razlog za vaše upanje, dali odgovor, toda krotko in spoštljivo; in imejte dobro vest, da bodo tisti, ki sramote vaše lepo življenje v Kristusu, v tem osramočeni, v čemer vas obrekujejo. Kajti boljše je, da trpite za dobra dela, če hoče božja volja, kakor za huda.« (1 Petr 3, 14—17.)

V času mučenstva mora kristjane zlasti navdajati neomahljivo zaupanje v Boga:

»Ne bojte se tistih, ki umoré telo, duše pa ne morejo umoriti; bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel. Ali se ne prodajata dva vrabca za en novčič. In ne eden izmed njih ne pade na tla brez vašega Očeta. Vam pa so tudi lasje na glavi vsi prešteti. Nikar se torej ne bojte! Več ko mnogo vrabcev ste vredni vi.« (Mt 10, 28. 29.)

Sovražniki božji imajo eno misel: »vojskovali se bodo z Jagnjetom, Jagnje jih bo premagalo, ker je Gospod in Kralj kraljev, in z njim tisti, ki so poklicani in izvoljeni ter zvesti.« (Raz 17, 13. 14.)

»Spominjajte pa se prejšnjih dni, v katerih ste razsvetljeni prestali velik boj v trpljenju. Zakaj tudi z jetniki ste imeli sočutje in prenesli ste z veseljem uplenitev svojega imetja, vedoč, da imate boljšo in neminljivo posest. Ne zavržite torej zaupanja, ki ga čaka veliko plačilo.« (Hebr 10, 32—35.)

Zakaj naša sedanja lahka stiska nam pripravlja nad vso mero veliko, večno bogastvo slave, če ne gledamo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi; kar se namreč vidi, je časno, kar se pa ne vidi, je večno.

Kristjan je človek večnosti, zato trpi z veseljem:

»Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebesko kraljestvo. Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažno govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih.« (Mt 5, 11. 12.)

»Poklicali so torej (judovski starešine) apostole, jih pretepli in jim zabičali, naj ne govoré v imenu Jezusovem, nato so jih izpustili. Ti pa so izpod velikega zbora odhajali veseli, da so bili vredni, trpeti zasramovanje za Jezusovo ime.« (Apd 5, 40. 41.)

Če kristjan trpi z veseljem in zaupanjem bo v preganjanju in mučenju dokazal zares nadčloveško stanovitnost:

»Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? Nadloga ali stiska ali preganjanje; ali lakota ali nagota ali nevarnost ali meč? Toda v vsem tem zmagujemo po njem ki nas je vzljubil (Rimlj 8, 36. 37).

S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje duše.« (Lk 21, 19.)

Ljubljenec naših dedov in stokratni gost naših cerkvá sv. Lavrencij se z levico dotika ražnja, z desnico pa kot dijakon drži evangelijski pristni nepotvorjeni Kristusov evangelijski, v katerem je preganjanje zaradi pravice in mučeništvo za resnico ena izmed prvih besed. Jos. Šimenc.

Oh, zemlja razdvojena

(Za Veliki Šmarijin.)

*V nebesih praznovanje,
veselja, slavja klic;
ves raj se vdano klanja,
Kraljici vseh kraljic!*

*Ves raj je ena pesem,
slaveča krasni god;
saj na desnici Mater
povzdignil je Gospod.*

*Oh, zemlja razdvojena,
nesrečna vsa si ti;
nikjer veselja pesem
po tebi ne zveni.*

*Poslušaj zmagoslavje,
ki ga prepeva raj!
Marija, mir in radost
in srečo spet Ti daj!* Fr. Neubauer.

Najmanj znano

Nepoučenost, neznanje, nevednost v od Boğa razodetih resnicah povzroča posebno danes, ko so vsakovrstni protivniki svete vere živahno na delu, mnogo zmed, nerodnosti, krivic, napačnih in prevratnih nazorov, ki zavajajo ljudi, da bi bili zmožni celo nedopustnih in nasilnih dejanj. Kako si more trezen človek razlagati vse to, kar so govorili in počenjali nekateri naši rojaki ob zadnjem razsulu, ob določanju mej in ob trpljenju nesrečnih žrtev? Gotovo je, da je več vzrokov, ki so vplivali in povzročali nepričakovane pojave med prebivalci nekaterih naselij; mirno pa lahko trdimo, da bi bilo to razočaranje izostalo, če bi bilo verstveno znanje med vsemi našimi sloji bolj utrjeno in vkoreninjeno. Res je tudi, da so in da so bili na delu s sovjetsko miselnostjo prepojeni plačanci in z novodobnimi zmotami prežeti zgubljeni našega naroda; toda da se dajo

tudi tako imenovani naši »dobri« ljudi kar brž pretentati in zamotati v zmote in krivične nazore, ki jih preslepijo, da bi bili pripravljene za malo ceno, za nezaten, navidezen in negotov dobiček sprejeti razmere brez verskih dobrin, ali nastopiti pot krivičnosti in lotiti se tega, kar je v očitnem navzkrižju s 7. božjo zapovedjo, to je presenetilo! Vsega tega, kar smo v tem času zgodovinskih prememb slišali in videli, bi po naši sodbi ne bilo, če bi bili vsi naši ljudje versko bolj utrjeni, če bi imelo versko življenje trdno podlago v točnem znanju božjih nauk.

Preplitvo znanje krščanskega nauka je krivo, da mnogi zanemarjajo verske dolžnosti, da ne črpajo iz bogatih duhovnih zakladnic svete Cerkve, da zanemarjajo milosti, ki teko iz sedmih studecev (zakramentov), da se brez pravega umevanja in zato tudi brez notranje

Marija in Marta.

Slika v djakovski stolnici. (Lk 10, 42: Evang. za praznik vnebovzvetja Marijinega.)

koristi udeležujejo Gospodovih dni in svetih cerkvenih časov.

Najbolj se pa — kakor kaže — pogrēša zadostna poučenost v nauku o tretji božji osebi, o Svetem Duhu. Dokaz za to trditev nam je tudi pismo, ki ga je poslala nedavno krščanska mati številne družine uredništvu »Bogoljuba« s prošnjo, naj kaj več pišemo o posvečevalcu, razsvetljevalcu in tolažniku Sv. Duhu, »ki njega pomoč danes ljudje tako potrebujejo.«

Morda ima ta skrbna mati prav, ko toži, da se tudi v cerkvenih govorih premalo in prereditko pojasnjuje, kako potrebno je, da bi se verniki zlasti v dneh prevratov, stisk in preganjanja, zmot in prevar zaupno priporočali Svetemu Duhu za pravo razsvetljenje, za milost vztrajnosti v dobrem in za junaško prenašanje vsakovrstnega trpljenja.

Kaj vemo o tretji božji osebi, o Svetem Duhu? To vprašanje bi moral znati razložiti — recimo malemu šolarčku, vsak starejši član družine, posebno pa mati (oče), ki sta prva otrokova veroučiteljja. — Kaj dela Sv. Duh v nas? Kako nas Sv. Duh posvečuje, kako pomaga z dejansko milostjo? — to so vprašanja, ki nanja z odgovori ne smemo biti v zadregi. Kar Katekizem v roke!

Če slišimo ali beremo, da je spreobrnjenje grešnika iz smrtnega greha v novo življenje v Bogu večje delo kot stvarjenje vsega sveta ali kot obujenje mrtvega človeka, — če dalje pomislimo, da se je spreobrnjenje grešnikov izvršilo že milijon in milijonkrat zlasti pri svetem krstu in sv. pokori, — če vemo, da je to čudežno prerčenje delo tretje božje osebe, ki jemlje od milosti, zaslužene v trpljenju in smrti Kristusovi, smo že precej globoko prodrli v spoznanje, kako čudovite dobrote nam dohajajo vprav od tolažnika Svetega Duha!

Delovanje tretje božje osebe v nas — označuje Katekizem kratko tako-le:

Posvečuje nam dušo, (posveč. milost), razsvetljuje nam um in krepi voljo (dejanska milost), deli nam svoje darove.

Če se grešnik s pomočjo dejanske milosti spreobrne in spokori, pride Sveti Duh v njegovo dušo, pa ji podeli trajno lepoto, s katero si pridobi prijateljstvo božje. Ta trajna kakovost duše se imenuje posvečujoča milost. (Primer: Če deneš umazano železo v žerjavico, prežame ogenj vso notranjščino železa, ki se navzame lastnosti ognja. Železo žari, greje in se svetli. Podobno je tudi z dušo grešnika, če se naseli vanjo po pokori Sveti Duh.)

Sedaj bomo mogli umeti vprašanje apostola Pavla: »Ali ne veste, da je vaše telo tempelj Sv. Duha, ki je v vas?« (I Kor 6, 19.)

Jezus sam je zatrjeval Nikodemu: »Resnično, resnično, povem ti, ako se kdo ne rodi iz vode in Sv. Duha (v svetem krstu), ne more priti v božje kraljestvo.« (Jan 3, 5.)

Kako pa Sv. Duh pomaga z dejansko milostjo?

Človek, dasi v milosti božji, je vendar še vedno pod posledicami izvirnega greha in sam iz sebe ne more nič takega dobrega storiti, da bi imelo vrednost pri Bogu. Sveti Duh vpliva na razum, ga razsvetljuje in stori, da je duši jasno vse, kar je za nas resnično zveličavno in Bogu dopadljivo, pa jasno tudi, kar je grešno in Bogu zopno.

Hkrati pa Sv. Duh nagiblje voljo in stori, da nam to, kar je dobro, ugaja; priganja pa, da dobro tudi delamo, in krepi, da v dobrem vztrajamo.

*

Sveti Duh, ki ga je poslal Jezus apostolom na binkoštni praznik, si je privzel tudi zunanjo, vidno podobo. Prišel je nad apostole v podobi ognjenih jezikov. S tem je hotel božji Ustanovitelj sv. Cerkve na viden način počitovati učinke tretje božje osebe na naše duše.

Ogenj ima namreč to lastnost, da čisti (železo, zlato), da sveti (v temi), da greje. Prav tako moremo reči tudi o vplivu Svetega Duha na dušo. Že zgoraj smo pojasnili, kako Sv. Duh očiščuje dušo spokornika, ko se vanjo naseli, in jo stori sveto; Sv. Duh razsvetljuje um, ogreva voljo za dobro.

V cerkveni pesmi za pomoč Svetega Duha se nahaja teh-le šest prošenj:

Upogni, kar je trdo,
ogrej, kar je mrzlo,
vodi, kar je zašlo,
operi, kar je omadeževano,
namoči, kar je suho,
ozdravi, kar je ranjeno.

Teh šest prošenj uslišuje Sv. Duh vselej, kadar koli spreobrne kakšnega grešnika.

*

Brez milosti in pomoči Sv. Duha se ne more noben človek zveličati. Vsled izvirnega greha smo postali bolehavci. Kakor si bolnik sam ne more pomagati iz postelje, če kdo ne pristopi na pomoč, tako je tudi grešnik brez moči, če ne dobi opore od Sv. Duha. Brez luči ne moreš delati; prav tako ti ni mogoče za nebesa kaj dobrega storiti brez luči (brez milosti). Brez dežja ne more rasti ne trava, ne uspevati cvetica, ne dozorevati žito. Tudi duša ostane brez čednosti, če ne dobi pomoči v dejanski milosti Sv. Duha.

*

Tolažnik. Preden se je Jezus poslovil od apostolov, je obetal, da jim bo

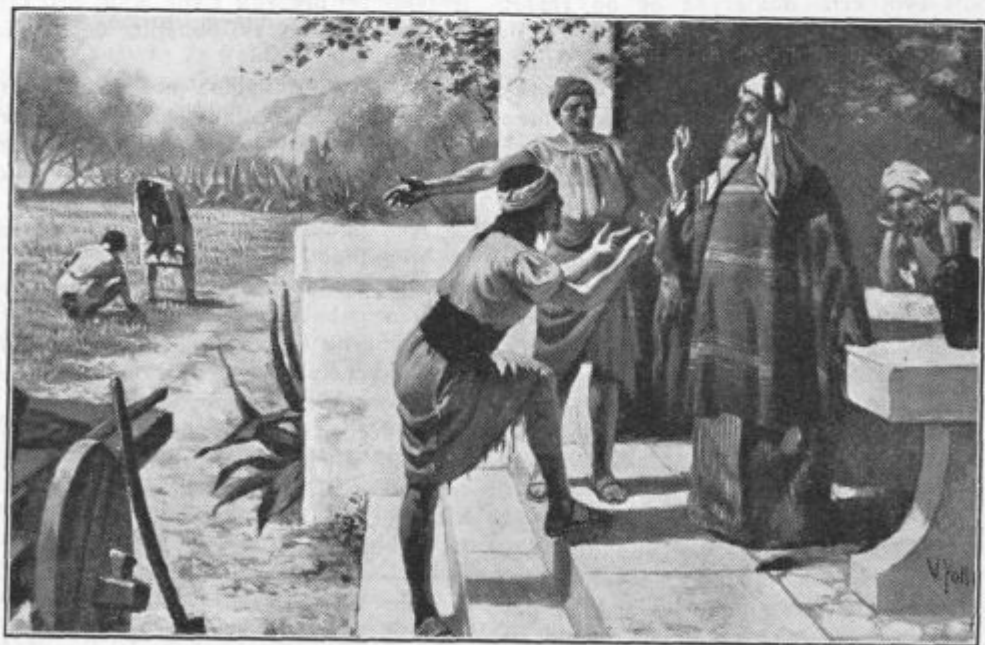
poslal drugega Tolažnika. Napovedal je: »Tolažnik Sveti Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.« (Jan 14, 26.)

Torej »tolažnik« je Sveti Duh. Jezus sam ga tako imenuje. Po njem nam dohaja uteha v bridkosti, v stiskah, dušnih in telesnih, ki jih danes vsakdo občuti. Kako blizu je pomoč, uteha, balzam! In vendar jih je — zdi se — prav malo, ki bi se v svojem križu obračali prav posebno k Sv. Duhu — Tolažniku!

Ako te tare nadloga, če tišči breme križa, če te spravljajo gospodarske skrbi v zadrego, če si učitelj, duhovnik, profesor, zdravnik, župan ali kdor koli, pa čutiš, kako ti je potreba uvidevnosti, modrosti, razsodnosti, obrni se na tretjo božjo osebo, na Duha modrosti, sveta, moči. Prejel boš dar pobožnosti in strahu božjega, da boš videl povsod voljo božjo, da te bo povsod vodila ljubezen božja k njemu, ki je Ljubezen.

Ali sedaj razumeš, zakaj dobri verniki svojim molitvam tako radi dostavljajo: »Še en Očenaš na čast Tolažniku Svetemu Duhu!«

Č.

Dobro seme in ljuljka. (Mt. 13, 24—42.)

Prava „restavracija“

»Via dolorosa« — zares pot križa in trpljenja je naše življenje. To skušamo v sedanjih težkih poskušnjah ne le mi, marveč tudi naši sovrstniki skoraj po vsem svetu. Enega tlačijo dolgovi, drugega tare bolezen, tretji je strt od telesnega ali duševnega napora, nekateri krehajo pod bremenom starosti; koliko jih je, ki jim jemlje moči pomanjkanje, in še več takih, ki gledajo s strahom v prihodnost v skrbeh, kako bodo preživili sebe in lačne otročice. In še hujše so prizadeti tisti, ki so odtrgani od svojcev, od svojih ovčic, prav tako tisti, ki nimajo več pastirjev, da bi jih vodili na dobro pašo, jim dajali dušno hrano in opravljali nekrvavo daritev.

Pa kaj hočem naštevati vse, kar se imenuje hudo, saj bi ne prišel do konca; saj se ne imenuje naša zemlja zastoj »dolina solz«; saj se kupičijo med nami skoraj same tožbe, stiske, beda, žalost, bridkost, solze, nesreče, uboštvo, nadloge, otožnost, potrnost in povrh še strah nad tem, kaj ima še priti. Z eno besedo: »via dolorosa« — trnjeva pot nam je odkazana — pot, po kateri moramo nositi svoj križ, dokler se ne bo reklo: Dopolnjeno je!

Da ne omagamo, se moramo ozreti po okrepčilu. Poznamo tako okrepčevalnico, pravo »restavracijo«, kjer biva najboljši, najljubeznivejši Samarijan: Zveličar sam. Tabernakelj je prava »restavracija«, kjer nam deli božji Zveličar najmočnejše zdravilo, okrepčilo, moč in tolažbo — samega sebe. Kakor nekoč, kliče in vabi še danes božji Gostitelj k sebi vse, zlasti še trpeče, omahujoče, potrte, zbegane in zdvojene: »Pridite k meni vsi, — jaz vas hočem okrepiti!«

Ali, ali... Koliko je krajev, ki moramo o njih s prerokom Jeremijem klicati: »Pogledal sem deželo, in glej, prazna je bila in puščobna.« (Jer 4, 23.) Po prelepih krajih, kjer prebivajo naši sorojaki, samujejo domovi, lične hiše božje. »Kako samotno stoji mesto sicer polno ljudstva...! Joka se in joka ponoči in solze teko po licih... Pota na Sijon žalujejo, ker nikoogar ni, da bi pri-

šel k praznovanju. Njena vrata so zaprta, nje duhovni zdihujejo...« (Ž. p. Jer 1, 1—6.)

Težka, najtežja poskušnja za naše sorojake, ki so imeli v duhovnem oziru pogrnjene mize, urejeno dušnopastirsko življenje. Kaj storiti? Katoliška akcija ima zdaj odprto polje, da nadomešča, kar more, dokler ljubi Bog ne preloži tega bremena. Vsem nam ostane molitev, goreča molitev, ki naj nam bo v tolažbo, pa nam bo tudi izprosila moč, da bomo mogli junaško prenašati tisto bol, ki je bila doslej večini neznan.

Kaj je treba znati o svetem krstu, o popolnem kesanju zlasti vsem onim, ki prebivajo po župnijah brez duhovnikov, smo pojasnili že v zadnji številki »Bogoljuba«. (Oskrbljen je ponatis!)

Dobri verniki, ki marsikje nimajo več priložnosti za sveto obhajilo, naj se spomnijo, kar smo v našem listu že večkrat povedali o duhovnem obhajilu.

Kaj je torej duhovno obhajilo, ali bolje: obhajilo v duhu? Obhajilo v duhu prejme, kdor obudi v sebi živo hrepenenje po presveti Evharistiji, t. j. želi Jezusa prejeti v sv. obhajilu, če bi bilo mogoče.

Duhovno obhajilo prejemamo pri sv. maši med mašnikovim obhajilom, pri obisku sv. Rešnjega Telesa, pa tudi lahko ob vsaki drugi priložnosti, da ob vsaki uri kjer koli je.

Ako pobožno hrepenimo po Jezusu, se bo gotovo ozrl na nas in nam dodelil mnogo darov, ki so sicer prihranjeni srečnim obhajancem.

Primerno besedilo za duhovno obhajilo najdemo skoraj po vseh molitvenikih. Najkrajši način je ta-le:

O Jezus, moj Bog in Odrešenik! — Odpusti mi, kar sem grešil, nad vse te ljubim. — Pridi, želim te prejeti v svoje srce. — Varuj me, da se od tebe nikdar ne ločim. Amen. č.

Duhovnik je človek, ki nima družine, pa spada v vsako družino: blagoslavlja, previde, molči za vse, svetuje, tolaži, uči in svari.

V večernem hladu

Zlato sonce je večerno
lice že za goro skrilo,
in oblake čarovito
z rahlo zarjo pozlatilo.
Tisoč senc se lahno spušča,
tkó nebrojne se zavese.
Mirno spanje, sen tolažbe
trudnim zopet noč prinese.

Cvetje, polje, plodne njive
je pogledu noč zakrila;
v temni plašč je loge, griče
daleč naokrog ovila.
Zemlja vsa mi je zastrta.
Vetrič lahno le šepetaje;
hoče reči: da v nebesih
ocean me čaka sreče.

Duša blažena poslušne,
zatopi se brž v višine,
občuduje zvezde zlate —
okna rajске domovine. —
Duh moj dvigne se še višje,
čez vseмирje do Očeta,
kjer glasi se čudovito
lepa pesem, neizpeta.

Vkreše želja se mi v srcu:
Kdaj bo prišla ura srečna,
ko nad dušo se razlije
slava in lepota večna!?
Ob Mariji bom pozabil
vse trpljenje v solz dolini.
Radost rajsko bom užival
tam pri Tebi — Troedini.

Slavko Ljubniški.

Strupene gobe

»Meni nobena reč nič ne škoduje,«
se je hvalil tistega dne Modrijanov Ja-
ka. »Jem, kar hočem, pa sem zdrav ko
riba; pijem, kar hočem, pa nisem bil še
nikoli bolan, tudi berem, kar hočem, pa
še nisem ob vero. Molim, kradem ne,
ubil še tudi nisem nobenega.«

»Pa sem te že večkrat videl ob ne-
deljah zunaj cerkve postopati. Kaj pa
to?« ga je prekinil Mihovčev Janez, »pa
ne, da bi ti zrak v cerkvi škodoval?«

»E, kaj zrak! Ne ljubi se mi ne.«

»Zakaj bi se ti ne ljubilo?«

»Ker nič novega ne slišim.«

»Meni se pa zdi, da te je omamila
in omotila tista knjiga, ki si mi jo zad-
njič kazal. Pravil si mi, da ti jo je bil
posodil Hrenov Lojze.«

»E, kaj knjiga!«

In vendar je Modrijanov bral, kar
požiral knjige, ki so imele v svojih pre-
delih tudi dokaj strupene hrane. Pa je
kljub temu vsemu svetu zatrjeval, da je
še vedno globoko veren. Morebiti bolj
ko Polajnarjev Janez, ki v mestu za
duhovnika študira in bo čez dve leti
novo mašo zapel, kakor pravijo.

»Ne vem,« se je ustil proti Mihevče-
vemu, »ne vem, zakaj nam venomer

pojejo o slabih knjigah in časopisih, pa
o slabih tovarišijah!«

»Kakor se vsako leto ponavlja v
evangeliju, naj se varujemo lažnivih pre-
rokov. Saj veš, kdo in kaj so ti pre-
roki.«

»Vem, vem. To so vsi tisti, ki od
samih čenč žive. Take spletajo, da sami
sebi več ne verjamejo. Včasih so nam
v šoli rekli, da slišijo taki ljudje travo
rasti.«

»Prav poveš, Koliko je danes takih
ljudi! Če bi jim človek vse verjel, bi se
mu moralo zmešati.«

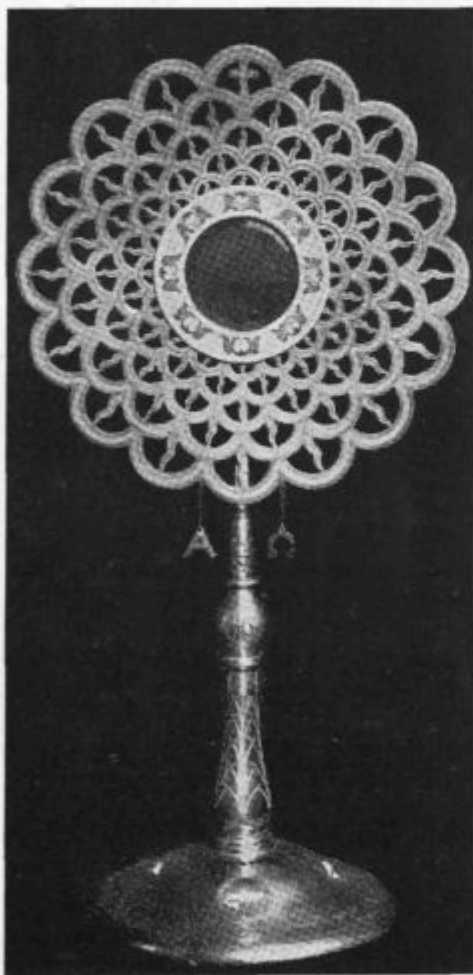
Prav tiste dni, kakor za odgovor na
ta pogovor, je prišel v cerkvi na vrsto
evangelij o lažnivih prerokih, o njihovi
prijaznosti, pokvarjenosti in nevarnosti.

»Ti praviš,« je govoril duhovnik, »da
ti nobena stvar ne more škodovati, ne
slabe knjige, ne slabi časopisi, ne
slaba družčina. Zakaj jih pa potem
imenuješ »slabe«? Ali samo zastran
lepšega. Potem pa še praviš, da jih mo-
raš brati, da boš videl, če so res tako
slabe, in da moraš v take hiše hoditi,
da boš videl in da se boš na lastne oči
in na lastna ušesa prepričal, če te bodo
res pokvarili in pohujšali...«

»Ali mi res iz duše bere?« je vpraševal samega sebe Modrijanov. »Ali so mu drugi o meni povedali? Morebiti onegava Neža? Glavo nosi postrani, opravlja pa tako kakor je dolga in široka.«

Tako se je mož sam pri sebi jezil in na druge togotil. Nemara brez potrebe. Modrijan pač ni bil svetnik, to je vedel vsak človek; veljal bi bil pa le rad za svetnika...

S prižnice je pa šlo naprej: »Po naših krajih rastejo gobe, o katerih gre glas, da so strupene; po naših gozdih se nahajajo jagode, o katerih pravijo, da so

Monštranca v romanskem slogu.
(Arh. De Angeli Fortunato.)

škodljive. Takih pač ne ješ, jih še ne poskusiš ne. Bojiš se jih. Raje verjameš ljudem, raje verjameš zdravniku in učitelju v šoli, kakor bi okušal strup in nosil hude posledice, ki bi jih imelo uživanje strupenih rastlin. Ali ne? Bolezni se bojiš, bolečin se bojiš, smrti se bojiš, zato strupenih jagod in sumljivih, nevarnih zelišč ne pokušaš. In če si jih pokusil, si jih pokusil s a m o e n k r a t, pa jih imaš za vse življenje dosti... Nevarne knjige pa kupuješ, jih prebiraš, v nevarne tovarišije pa zahajaš skozi leta in leta. Zastran njih strupa sicer nisi precej umrl, nisi prišel čez noč ob vso vero — čutiš pa gotovo, kako ti vera peša in pojema. Le priznaj! Dobro tudi veš in čutiš, da ti z živo vero gineva tudi prava ljubezen do Boga, kako se ohlaja in je morda že zmrznila. Vzdrami se, prijatelj, vzdrami se! Strup, ki ga nevede in polagoma srkaš, te bo polagoma zamoril.«

»Prekleta coprnica!« se je jezil sam pri sebi Modrijanov. »Ali bi ne bil bolje storil, če bi bil šel, kakor evangelijski zgubljeni sin, sam v se in bi bil rekel: 'Vzdignil se bom in šel bom k svojemu očetu'. Kaj, Jaka! Ali boš!«

J. Langerholz.

Slovenski pregovori o časti

Čast je boljša ko mast.

Čast je časti vredna.

Čast, komur čast.

Čast moraš vzeti v pest (da je ne zgubiš).

Čast, zakon in oko ne trpe šale.

Častna obleka sramote ne pokrije.

Delo je revnega last, bogatemu v čast. Imenitnost in visoka čast — sta ledena gaz.

Kakršen gost, taka čast.

Kdor matere zemlje ne časti, ta nje sadu vreden ni.

Kdor sam sebe ne časti, ni vreden nobene časti.

Pravi prijatelj — ne bo časti, ne imetja kratil.

Steza časti je ledena gaz, ki hitro zvodeni.

I. Šašelj.

Ali je res dostala?

Katoliška Cerkev ima za seboj že 1900 let. Prav toliko časa se ponavlja tudi labodja pesem številnih protivnikov, ki pravijo, da se je Cerkev Kristusova preživela. Neverniki, snovatelji in začetniki številnih zmot, krivih ver in raznih ločin vseh stoletij so tavalj v pričakovanju, da je prišel veliki dan, ko bo katoliška Cerkev pokopana. Vsak izmed njih si je umišljal, da je poklican zapeti nagrobno pesem papeštvu, katoliškemu duhovništvu, sveti maši, vsem verstvenim naukom Jezusove Cerkve —, pa jim vendar nikoli ni vedlo. Prav tako smo zagotovljeni, da se te želje sovražnikom katoliške Cerkve nikdar ne bodo spolnile. Preganjanje je Cerkev trpela vsa stoletja zdaj tu, zdaj tam, zdaj v večjem, zdaj v manjšem obsegu. Vse to je njen Ustanovitelj že naprej napovedal, a dostavil: »Peklenska vrata je ne bodo premagala.«

Že v prvem stoletju krščanstva je neki namestnik rimskega cesarja Trajana zapisal: »V kratkem bo ta sekta (ločina) po odrejenem preganjanju uničena in zadušena. Potem bodo utihnili glasovi o križanem Bogu.« Trajan je že davno, davno mrtev; križani Zveličar pa vlada po vsem svetu.

Tri stoletja pozneje se je odpadli cesar Julijan ustil, »da teše krsto Galilejca«, t. j. da uničuje Cerkev in vero Kristusovo. Toda Julijan je kmalu nato umrl. »Galilejec« in njegova Cerkev pa zmagujeta, četudi ji to ali ono človeško revše prerokuje in napoveduje konec.

V 16. stoletju je Luther govoril o papeštvu kakor o zastarelem kosu pohištva: »Papež, papež!« — tako je klical, »v življenju sem bil kuga zate, po smrti bom tvoj pogin!« Toda Luther je umrl, njegova ločina se pa cepi v stotine vej in izginja. Papeštvo pa stoji neomajno, pol-

no življenja in raste na veljavi in ugledu. Voltaire! Kdo ne pozna tega osebnega sovražnika Kristusovega! Ta reva se je norčeval iz vsega. Hotel je Kristusa samega spraviti s svetá. Povzpel se je do bogokletnih izrekov, kakor n. pr.: »Dosti mi je, ko vedno slišim, da je moglo 12 ljudi ustanoviti katoliško vero. Jaz hočem pokazati, da jo lahko en sam človek uniči.« Ob drugi priliki je zapisal: »Čez 20 let bo 'Galilejec' opravil.« Ali čez 20 let, prav isti dan, je ležal Voltaire na smrtni postelji, z obupom v srcu, želeč si pomoči katoliškega duhovnika; toda njegovi somišljeniki tega niso dopustili.

Cerkev pa je ostala vsa stoletja, se razvijala in krepila. Vsi njeni grobokopi so šli brez časti in slave v večnost. Prav tako se bo zgodilo z novodobnimi stvaritelji raznih rešilnih sestavov, ki zidajo brez Kristusa, ki si domišljajo, da so poklicani, izboljšati vero Jezusa Kristusa, in ki hodijo po stopinjah porušenih velikanov. Zdi se, da so docela pozabili, kar je Zveličar pred vnebohodom slovesno povedal prvemu papežu in prvim škofom:

»Dana mi je oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega duha in učite jih spolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal; in glejte jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28, 19—20).

Mnogo jih je danes, ki v svoji namišljeni veličini pozablajo, kar je Jezus prvaku apostolov, svetemu Petru, zagotovil: »Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom zidal svojo Cerkev in peklenška vrata je ne bodo premagala.« (Mt 16, 18.)

Kako so smešni, ko mislijo, da bodo porušili, kar je Bog sezidal!?

Ne, ne. Čas katoliške Cerkve še ni potekel. Te dobe bo konec in naloga Cerkve bo skončana, ko bo čas svetá dotekel.

Bogastvo svete maše

Portugalski admiral Alfonz Albuquerque († 1515) je bil nekoč s svojim ladjevjem na odprtem morju. Nastal je silen vihar. Vsi mornarji so trepetali v strahu, da jim utegnejo besneči valovi pripraviti hladne, mokre grobove. V smrti nevarnosti dvigne Alfonz nedolžnega otročiča, ki je bil tudi z njim na admiralski ladji, proti nebu in vzklikne: »Moj Bog! Če smo mi grešniki, je vsaj ta otrok brez greha. Prizanesi tej nedolžnosti in usmili se tudi nas!« Morje se je res poglelo. Molčeči otrok je s svojim čistim srcem potolažil božjo Vsemogočnost.

Naša doba, naše življenje je polno viharjev, strasti, stisk in obupnih bojov. Duša raztepena, zbegana in zdvojena, zakaj ne posnemaš admirala Alfonza?! Vzemi tudi ti skupno z mašnikom Srce nedolžnega Jagnjeta, Jezusa Kristusa z oltarja; dvigni ga z mašnikom med spreminjevanjem in povzdigovanjem pri sveti maši k nebeškemu Očetu, kliči in govôri: »Ne pelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega!« In »Amen« (t. j. zgódi se) bo odgovor nebeškega Očeta, ki bo prišel od zgoraj doli.

»Ali dvomiš o tem? Kje bi pa potem ostala obljuba Gospodova in resnica besede: »Vse, kar boste prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal!« Bog to tudi hoče!

Svetoživeči pisatelj dr. Fr. Hattler, dr. J., je v potrdilo zgoraj izrečene obljube zapisal to-le:

»Ne na zemlji ne v nebesih ni večjega in svetejšega in tudi ne bolj božjega dejanja, ki bi nad njim mogla imeti presveta Trojica tako veselje in tako ljubezen, kot je daritev svete maše. Kri deset milijonov mučencev, ki so se žrtvovali v ognju svete ljubezni, ne dehti tako prijetno pred Bogom, kot najmanjša kapljica Krvi, ki je tam v kelihu na slavo božjo. Zato je pa katoliški kristjan veliko bogatejši s svojo sveto mašo, kot judovski Rotšild s svojimi 2000 milijoni. Ta ima samo papirnate in kovinske dobrine kratkodobne vrednosti; kristjan pa ima v božjem Srcu nebeške zaklade, nakupičene za čas in večnost.«

*

Ko to veliko milost preišljuješ, se ti morda poraja ugovor: »Ja, če je tako, bi nas pa morala ena sama sveta maša obogatiti, in bi nam ne smelo ničesar manjkati. In vendar...« Da, in vendar je toliko tožbá, bede in stiske na svetu in tudi med katoličani. Res; toda nebeški Oče in sveta maša nista tega hudega povzročila. Krivo je to: Ljudje ne sprejmejo resnice, so hladni in maloverni, če jim tudi črno na belem prineseš, če jim stokrat poveš, koliki zakladi so skriti v sveti maši. Ker ne sprejmejo resnice, ne pridejo do tiste vere, ki je potrebna, ali pa sploh ne pridejo, zato pa zakladov milosti tudi niso deležni. Kako tudi, če se tu in tam pri maši tako vedejo, da bi se neverniki slabše ne.

Pod zavetjem Marijinim

*O Brezmadežna Gospa —
up si mojega srca;
milo se na me oziraš,
v vseh nadlogah me podpiraš.*

*Ti Zavetnica si mi,
ko nevarnost mi preti.
Tvoja materina roka
vodi svojega otroka.*

*Moja ljuba Mati si
in veselje mojih dni.
Ljubiš mene, svoje dete,
in učiš ljubezni svete.*

Iva Tušar.

Med seboj

Krščanskega družinskega življenja ne napravi ne denar ne pohištvo ne oprema, temveč ljudje, ki jih napolnjuje krščanski duh. To so stari takole povedali: »Kjer vera — tam ljubezen; kjer ljubezen — tam mir; kjer mir — tam Bog; kjer Bog — tam ni stiske.«

Korenina in jedro zakonskega življenja je in ostane ljubezen z zvestobo. Ali bosta zakonca čez 25 let srečnejša kot sedaj, je odvisno od tega, če si bosta ohranila ljubezen rosnosvežo kot je bila ob ženitnem času, in če bosta vztrajala v zvestobi trdno kot hrast.

»Ali ni čudovito, če si moreta zakonca reči: »Med nama še niti ena nit ni strgana?«

Neki mož, ki je že dolgo poročen, je omenil: »Svoji ženi še nisem rekel trde besede in tudi ona meni ne.« Na vprašanje, kako je to dosegel, saj ni angel, je priznal, da sta si že kot zaročenca obljubila: »Nobeden izmed naju ne bo rekel drugemu prve trde ali žal besede.« Če jima je vstajala v srcu jeza ali nevolja, so jima preje ustnice krvavele kot pa da bi le ena nevšečna beseda ušla. Sprva ju je to stalo mnogo bojev. Pozneje je šlo samo po sebi; kajti če bi padla prva beseda, bi šla druga rajši in hitreje. Če je bila podnevi ovira, da bi drug z drugim govorila, ko se je porajala nevolja, sta z železno doslednostjo glasno molila pri mizi, zlasti pa večerno molitev.

Če Očenaš ne bo le ustna molitev, temveč bo prihajal resnično iz srca, si bodo ljudje, ki se sicer radi imajo, na koncu molitve odpustili, če je bilo prej kaj zamere, saj izgovarjajo: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.«

Mlad soprog je opazil, da je njegova žena, ki je imela v kratkem postati mati, naenkrat globoko zajela zrak, ko se

ji je iz moževe pipe približal oblak dima. Pri priči je mož zanesel pipo in tobak na skedenj in vse leto ni več kadil. »Ljubezen je potrpljiva, vse veruje, vse prenaša.« (Sv. Pavel.)

Deljena bolečina — polovična bolečina, deljeno veselje — dvojno veselje« veli pregovor. Žalostni ljudje so kot rastline po kletih, brez barve in nad vse občutljive. Veseli pa so kot sončnice: naj jih še tako poškodujemo, se obračajo le po soncu.

Zvestoba brez najmanjše razpoke je krona nad poveličano glavo moža in žene.

Otroci naj bodo od mladega priče zakonske ljubezni. Družina okoli mize, njen pogovor, njeno petje in glasba, njeno branje in igra, vse to mora biti tako uravnano, da se bo moglo reči: »Nihče nam ne more prinesiti več veselja od zunaj, kot ga imamo notri.«

(Klaus Mund, Vinculum, 222 str.)
P. R. Ašič S. O. Cist.

Rožni venec je kakor film

Ko je zadnjikrat (aprila 1941) sveti oče Pij XII. sprejel številne novoporočence, jim je zlasti priporočal molitev rožnega venca, »saj je rožni venec kakor veličasten film, ki se v njem predvajaajo slike iz življenja božjega Zveličarja in njegove Matere Marije.« Rožni venec ima moč, da odganja nezadovoljnost iz družin, da ublaži strah pred trpljenjem in poživlja potrebno misel na večnost.

Preden se moreš zanesti na besedo, se moraš prepričati, če je človek, ki ti vsiljuje svoje misli, pošten, resnicoljuben, krščanski. Še tak se pod vtisom nenadnih in izrednih dogodkov lahko moti in zaide nevede na napačen tir, kaj šele človek, ki je nepošten in poln blodnih nazorov, slepih strasti, in ga vodi le lakomnost, uživanjaželjnost ali kaj drugega. Če si v dvomih, vprašaj za svet in pojasnilo poštenega, izobraženega, pametnega in treznega moža.

Mati Mariča

(Socialna zgodba z naših livad. — Dalje.)

8.

Kadar koli je Krajcar videl Maričo, vedno ji je ponujal posojilo ali jo spraševal, če bi morebiti nazadnje le prodala tisti konec sveta, ki ima bajto na njem. Da bi ji zastonj bajto prepeljal pod Oblo gorico, je obljubljal. A Mariča je bila na to uho gluha. Saj je že tukaj bajta komaj še stala pokoncu; če bi jo pa podrli in jo hoteli drugod znova postaviti, bi morali več kot polovico starega lesa zavreči. Potemtakem bi Mariča prišla ob nekaj sveta in ob streho, ali pa bi se morala zadolžiti, da bi si postavila bajto pod Oblo gorico.

»Boš videla, pozimi se ti bo bajta pod snegom podrla, boš videla,« jo je strašil Krajcar. A Mariča je vedela, da se prav to zimo še ne bo, ker so stebri na oglih le še močni. Da bo pa streho res treba pokrpati, je priznala, ker bodo sicer pod streho mokri. Zadnje leto je niso nič popravljali, ker so upali, da se bodo preselili v novo hišo, zato pa bo letos treba kar precej záplat. Kakor tudi je bilo Maričo sram beračiti, ji ni kazalo drugega, kot stopiti po Vrbici in v vsaki hiši poprositi za otep ržene slame. Pri vsaki hiši sproti je morala povedati, da bo za streho. Bolj zmučena je prišla s tiste poti po vasi, kot če bi ves dan na cesti kamenje tolkla. Pa je kljub temu takoj naredila škopnike in jih znosila pod streho, da ji ob kakšni priliki — še pred zimo seveda — kdo bajto prekrije.

Mariča bi bila na vso moč rada kupila dva spomladanska prašiča, da bi ju tja do božiča ali svečnice opitala. Enega bi doma zaklali, drugega pa prodali. Repe je precej vsejala, tudi pese je imela nekaj in pri Mlinarju so ji obljubili nekaj ajdovega prahu, tako da bi za pičo ne bilo stiske. Toda denarja ni zmogla. Mariča niti za enega, kaj šele za dva. Sicer je res imela dva dni starega telička, ki ga bo prodala, ker ga rediti ne more; a to bi bilo — če bo vse po sreči, šele čez en mesec, ko bodo spomladanci

že precej dražji. Saj bi kupila jesence, a potem prav do velike noči ne bo nič. Ves ta čas pa brez zabele ne morejo biti. Zato se je odločila in stopila h Krajcarju, naj ji preloži za kak mesec nekaj denarja. Da bi namesto obresti pa kaj naredila, je rekla. Krajcarju je bilo všeč in Mariča si je v ponedeljek v Kranju kupila par že kar precej težkih spomladancev.

Prasca je Mariča zdaj imela in jesti jima je lahko dajala, kolikor sta hotela. Pesa je bila debela, da je bilo le kaj, in tudi krompirja se jim je še kar precej nakopalo, tako da zaradi prašičev Mariča ni bila v stiski. Je bilo pa z otroki zdaj na jesen toliko bolj hudo — zaradi sadja. Drugi otroci so se z jabolki in hruškami obmetavali kot s kepami in jih lučali po cesti, Pragarjevi jih pa niti toliko niso imeli, da bi se jih bili vsaj enkrat do sitega najedli. Tik za znamenjem je sicer stala jablana, že na pol suha, ki je imela komaj za pehar jabolok. Od teh so dobili vsak po dva, druge pa je mama spravila, da bi še Andrejko kaj dobil. Tudi Janček je od Kopitarja materi skoraj vsako nedeljo nekaj sadja prinesel in Mlinarica ga je sem ter tja dala Mariči kak peharček, a pri Pragarju je bilo precej takih, ki so sadju zobe kazali, in tako je bilo kar mimogrede po njem. Zato bi bili otroci radi večkrat smuknili na kak vrt, a so se bali mame, ki jim je morala venomer ponavljati, da vsaka kraja Boga žali in si človek le s poštenostjo mora naprej pomagati. Rekla jim je, naj vsaj prosijo prej, če bi že radi kaj pobrali. Anka je nekoč na Krajcarjevem vrtu pobrala nekaj jabolok, a je morala nesti vse nazaj, ker Karjarjevih ni nič vprašala, če sme. Mariča je otroke tolažila s tem, da bo drugo leto pa morebiti že domače drevje pod Oblo gorico obrodilo, a otrokom se je po sadju kljub temu tožilo, ker drugo leto je bilo še tako daleč, daleč...

Že takoj prvi teden je Mariča vedela, da je pravemu prišla v roke, ko je iskala

posojila pri Krajcarju. Po dvakrat na dan je prišel vprašat, ali ima morebiti čas, da bi šla in za obresti kaj naredila. Nekaj časa je Mariča Krajcarjevo tego še kar dosti voljno prenašala, ko pa se ji je zdelo, da je za obresti že zvrhoma dovolj, je kar naravnost povedala. Takrat pa Krajcar pokoncu! Kakor je sicer počasi govoril, ker ga je v grlu vse bolelo, ji je takrat v dveh minutah napovedal več kot včasih Drobiška v petih. Da še sploh nič naredila ni in da je lahko vesela, da ji bajte ne proda, ko se za njegove žulje redi v njej. Mariča mu je ušla iz bajte, poklicala Petra, naj pripelje kolca, in pri priči odpeljala teleta, ki je bilo komaj tri tedne staro, k mesarju. Prav veliko ni dobila zanj, a za Krajcarja je bilo dovolj. Še nekaj več, kot je bilo dolga, je vzela s seboj, če bi ji za obresti le še kaj zaračunal. Kar vse je pahnila predenj. A toliko grd pa Krajcar spet ni bil, da bi bil vse vzel. Kar je bilo več, ji je odrinil nazaj. Pri tem ji seveda ni pozabil povedati, koliko milost ji je skazal, ko ji je dal posojilo brez obresti. Mariča je to hote preslišala in naročila nekaj kil moke. Pristavila je, da bo Andrejka šla obiskat in da mu bo nekaj štrukljev spekla. Tako ji je bilo dolg čas po njem in tako jo je skrbelo, kako je z njim, ko ni nič pisal, da je sklenila iti že takoj drugi dan zjutraj. Hudo ji je bilo in polno skrbi je imela, pa se ji je zdelo, da bo laglje prenašala, če bo videla, da je vsaj Andrejku dobro. In že kar takoj je postala boljše volje, ker se je tudi sosed zanimal za njenega sina. Celo nekaj sladkorčkov ji je dal zanj in rekel, da ga tudi pozdravlja.

Ko je bila Mariča na cesti, je Krajcar pritekkel za njo, jo vlekel nazaj, in jo skoraj prosil, naj mu proda bajto.

»Saj te pustim čez zimo še v njej, samo prodaj mi jo. Ti potrebuješ denar, jaz sem pa v vednem strahu, da mi denar propade, v vednem strahu.«

Pa mu je Mariča odločno povedala, da mu bajte ne proda, ker je zaradi otrok ne sme. A Krajcar se ni dal ugnati. Vedel je, da je gosposka bajto priznala Mariči, da gospodarji z njo, kakor hoče, le otrokom mora vsakemu nekaj malega izplačati. Mariča ga ni poslušala do konca. Je prej odšla. Krajcar je pa skoraj jokal od jeze, da se ta ženska toliko upira. »Toda ta bajta mora dol z mojega vrta, dol! In vrt moram dobiti nazaj k hiši! Te sramote, ki ji je oče kriv, ne prenesem, te sramote,« je sikal in začel premišljevati, kako bi Maričo prisilil k prodaji. »Čakaj, zdaj si se mi sicer izmuznila, a drugič se mi ne boš, drugič

*Značilno znamenje,
znano ljubljanskim izletnikom.*

(Če ne uganejo, jim pove notica v oddelku: »Razno«.)

ne,« je hropel in onemogel grozil s pestjo proti Pragarju.

Mariča je doma sedla na ognjišče, da si malo odpočije. Hudo ji je bilo, da je morala telička tako mladega prodati, ko bi se bil v tednu še za precej poredil. Vendar je bila vesela, da je bila rešena Krajcarja, in je sklenila, da dolga ne bo naredila nikoli več. Če ne bo mogla drugače naprej, bo raje lačna ali pa bo prodala kaj takega, kar bi še kolikor toliko lahko pogrešila.

Nato je začela pripravljati za peko. Kar pela je, ko je mesila, da bo spekla za Andrejka. Da mu bo kakih pet ali šest štrukljev nesla, je računala, pa nekaj jabolk in kak dinar. Petru bo naročila, naj otroke kar v hišo zapre, da ne bodo na cesti v vedni nevarnosti, da jih kdo povozi. Sama pa bo odšla navsezgodaj peš do Kranja, naprej pa z vlakom in nekako ob osmih bo po dolgem času morebiti spet videla Andrejka. Doma bo moral ta dan Peter opraviti, kolikor bo mogel. Drugo bo pa Mariča zvečer, ko pride nazaj.

Le kakšen neki je Andrejko, je imelo Maričo. Gotovo se je že kaj potegnil pa najbrž shujšal, je premišljevala, ko je upravljala v kuhinji, pa v hlevu in svinjaku, zraven pa skoraj vsakih deset minut hodila gledat, ali je testo že vzšlo.

Ko je malo pred polnočjo zakurila grmado, se ji je zdelo, da je tik pred vežnimi vrati nekdo hodil. Skoraj strah jo je postalo, vendar si pogledati ni upala. Malo je postala, potem pa se nasmehnila sama sebi, češ da je zelo otročja, ko jo je že staro še vedno strah. Tudi potem, ko je gnetla testo, se ji je zdelo, da čuti, kot bi nekdo hodil okrog bajte. Da je najbrž kak pes, se je potolažila in tega ni imela več za mar.

Ravno peč je pometla in usadila, ko je na cesti začel nekdo kričati. Mariča je prisluhnila in razločila, da Krajcar vpije, da gori. Lopar je pustila kar v peči in vsa prestrašena tekla iz veže. Skoraj srce je zastalo Mariči, ko je videla vso slamnato streho svoje bajte v plamenih. »David, Peter,« je zakričala in planila nazaj proti veži, a pred pragom se je onesvestila in sesedla na tla. Šele

čez čas so pritekli drugi ljudje, da so jo dvignili in jo zaneli k Mlinarju.

»Saj ji nič ni, mrhi leni, ki spravlja v nevarnost poštene ljudi! Kako se zna prenarejati, glej jo, kako se zna,« je hropel Krajcar od daleč in gledal, kako so ljudje skozi okna pomagali otrokom iz goreče bajte. — — —

Ko se je Mariča zavedla, sta bili ob njej le Mlinarica in Žagarica. Pogledala ju je, a ju ni takoj spoznala. Šele čez čas se je znašla, kaj se je prav za prav zgodilo in da je v Mlinarjevi hiši. Obrnila se je proti oknom in skozi opazila čuden svit.

»Kje pa je David?« se je dvignila v postelji in hotela vstati, a Mlinarica jo je potisnila nazaj in ji ponujala požirek žganja.

»Mislim, da so manjši trije pri Mežnarju, Francka in Peter pa najbrž zunaj,« je tolažila Žagarica.

»Saj mi nič ni,« se je otepala Mariča Mlinarice, potem pa vendarle spila požirek žganja in vstala. Sprva se je malo opotekla, proti durim je pa stopila že kar naravnost. Mlinarica je pritekla z ogrinjalko za njo in jo ogrnila. »Da se ne prehladiš,« je rekla in jo prosila, naj ostane v hiši. A je ni mogla zadržati. Zato jo je prišla za roko in šla z njo.

»Ali ste rešili otroke?« je vpila Mariča že od daleč. Babič ji je povedal, da so jih in da so pri Mežnarju. Mariča je pogledala kup žerjavice na mestu, kjer je bila še pred dobro uro bajta, in zajokala. Pa je tudi v joku še slišala Krajcarja, ki je vpil, da bi potem še vsak jokal, ko pripravi nesrečo v vas, in da bi morali po take priti žandarji. Pogledala je Krajcarja skoz solze in obšla jo je čudna slutnja, kdo je zažgal, da jo je kar streslo. Reči pa seveda ni smela ničesar ...

»Ali greš z menoj k Mežnarju?« je čez čas poprosila Mlinarico. Šli sta. Že od daleč sta slišali strašen otroški jok. Mariča je po glasu spoznala Davida. Le kaj mu je, jo je skrbelo in gnalo, da je Mlinarico pustila daleč zadaj.

»David je po nogah ves opečen, Peter pa po hrbtu,« je pojasnjeval Mežnar, ko je zagledal Maričo. »Zdaj ju peljem k

zdravniku v Kranj,« je pognal konja, pa ga ustavil. »Ali greš z menoj?« je vprašal.

»Tak brž pojdi, saj vidiš, da ne more,« je prigovarjala Mežnarica. »Saj ni hudega,« je nato skušala potolažiti Maričo; ko pa je videla pri luči, kako blede je v obraz, je utihnila. In v tem-se je oglašil z voza Peter in obljubil mami, da bo na Davida že on pazil. Pogledala je za vozom, a ga ni več videla. Komaj je imela še toliko moči, da je stopila do vrat in se naslonila na podboje. Mlinarica in Mežnarica sto jo nato spravili v hišo na posteljo. Ko je v hiši videla Pavla, Francko, Marjetko in Anko, se je za trenutek nasmehnila, potem pa jo je spet zaskrbelo za Davida in Petra.

»Ali sta Peter in David zelo opečena?«

»David po nogah precej. Vsi so čisto pozabili nanj. Tudi otroci. Peter je že nekaj cunj prinesel iz hiše, ko mu je šele prišel David na misel. Takrat se je pa v hiši sem pa tja že strop rušil. Pa je Peter kljub temu planil naravnost v hišo in prinesel ven Davida, ki mu je pri nogah gorela že zibelka. Ko je stekel skož vežo, mu je padlo na hrbet nekaj goreče slame, da se mu je vžgala srajca. Saj so jo takoj strgali z nje, pa ga menda vendarle strašno boli. Oba smo mazali z oljem, a David je kljub temu ves čas stokal in jokal,« je pripovedovala Mežnarica. Mariča je bila kar ponosna na svojega Petra, za Davida se je pa zelo bala. »Komaj štiri mesece mu je,« je prosila božjo Mater, »in devet jih imam, vendar sem pripravljena vzrediti tudi nje, če mu izprosiš življenje...«

Mlinarica je še nekaj pripovedovala, a Mariča ni nič poslušala. Utrujenost jo

je premagala, da je zaspala sredi molitve. — — —

Navsezgodaj drugega dne so Maričo iskali žandarji. Ogleдали so si pogorišče in se oglašili pri Krajcarju, da bi zvedeli, kako je ogenj nastal. Krajcar je dejal, da sicer nič pravega ne ve, vendar mora povedati, da je imela Mariča ponoči grmado in da so se ji morebiti saje vnele. »Morda ji je bilo to še všeč, ko je imela pod streho polno slame, da bi se vendarle kaka iskrica ujela vanjo, v slamo pod streho. Pa poštenega človeka v strah pripravlja in v nevarnost, pa poštenega človeka. Ne vem pa nič, kako je bilo, ne vem,« je hitel in hropel Krajcar. In na podlagi tega je morala Mariča z žandarji.

Toda še pred Novo vasjo jih je srečal Mežnar, ki se je peljal iz Kranja. Ustavil jih je in povedal, da je moral David v bolnišnico v Ljubljano in da je šel Peter, ki mu ni hudega, z njim na vlak. Da pa je zdravnik rekel, da mora tudi Mariča za Davidom, ker še ni pol leta star. In je dal žandarjem tudi neko pisanje.

Nekaj časa so vsi štirje stali kar sredi ceste, potem pa sta žandarja velela, naj Mežnar obrne in vse tri odpelje v Kranj, da bosta Maričo spremila v Ljubljano. Mariča je bila tako izmučena, da se ji niti misliti ni več ljubilo. Kakor sta ji žandarja ukazala, tako je storila in se ni prav nič menila za ljudi, ki so jo ogledovali, kot bi bila na semnju, in ugebali, kaj neki je zagrešila. Samo ko jo je vlak potegnil mimo Škofovih zavodov, ji je zdrknilo preko lic nekaj solza. Spomnila se je, da je bila s prav tem vlakom namenjena k Andrejku. Zdaj pa se je peljala tako blizu nje, a ga ni smela obiskati in mu potožiti, kako je nesrečna.

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. G. (II. del, dalje.)

Aleksej in Fedor ustreljena na povelje Nikolaja, prvorojenca, ki ga je Karina imela tako rada, dasi se je že čisto majhen odvrčal od dobrega! V dušo, v srce, v misel zadeta je stala tu kakor katera izmed velikih žrtev antične drame. Vse je delalo iz nje podobo

prekletnice, ki jo zasleduje božja jeza, ki je rodila sejalca hudobije!

Stopila je k staremu Alekseju; toda, ko jo je mož objel, se je domislila srečnih ur, ki jih je kljub vsemu propadu in kljub vsem krutostim življenja preživela pri tem pogumnem in ljubečem soprogu.

»Moja dobra Karina! Moja dobra Karina!« je ponavljal Aleksej. Tudi on je znova videl nekdanje čase. Prižemal je ženo k sebi kakor starec, čigar kretnje so manj gibčne, in ki hoče pokazati ženi, kako rad jo ima.

Od časa do časa je Aleksej pogledal tudi Fedorja in Natašo. Srce se mu je krčilo od bolečine spričo te ljubezni, ki je imela biti hkrati z življenjem divjaško presekana. Pozabil je na svojo žalostno usodo. Rad bi spregovoril mladima; pa ni našel besed, kakor jih ni našel, da bi potolažil ženo. Pa če bi jih tudi našel, kaj bi taka tolažba v teh urah brez upanja zalegla?

Vendar je bilo treba zagotoviti bodočnost dekletu, kolikor je pač bilo mogoče.

»Nataša,« ji je rekel, »ti boš odslej živela s Karino. Skrbeti boš morala tudi za svojo mater.«

Obrnil se je k Elzi Krilovni, toda zdelo se je, da le-ta ne sliši njegovih besed; človek bi dejal, da je zgubila glavo.

»Manj žalosten bi bil,« je povzel obračaje se znova k Nataši, »če bi umrl z mislijo, da si postala moja hči.«

»O, oče! Oče!« je dejala.

»Že leta in leta nimamo več duhovnikov, da bi nam stali ob strani v življenju in smrti; otroke krščujemo sami; nimamo več duhovnikov, da bi blagoslavljali mlade pare. Toda še vedno smo Kristusu zvesti in če hočeš postati Fedorjeva žena, vaju jaz poročim.

»Hočem postati tvoja žena, Fedor!« je dejala odločno.

»Hkrati mi boš žena in vdova, Nataša!«

Aleksej je prijel mlada za roke.

»Blagoslavljam vaju, otroka, vaju, ki bosta le v nebesih srečna!«

XIII. poglavje.

Ples spominov.

Nikolaj je ukazal, da ne sme noben vojak v Balto razen stražnika pred hišo sovjeta in pred Šubinovo hišo, kjer se je nastanil v nameri, da tam prebije nekaj ur ponoči, toliko časa, da preuredi vaški

sovjet. Pred zoro bi se z avtomobilom vrnil v Odeso.

Konjenica je taborila okoli vasi, vendar zelo blizu prvih hiš.

Aksakov in nekateri drugi člani sovjeta so se celo preteklo noč skrivali po ravnini, vsak trenutek pričakujoč, da jih kmetje odkrijejo in pobijejo. Brž ko pa se je prikazala rdeča konjenica, so ji leteli nasproti, povedali, kdo so, in bili takoj peljani pred Nikolaja.

Karanzin je naredil kakor oni.

Nato so se z vojaki pomaknili proti Balti in že okušali maščevanje, kajti pričakovali so, da topništvo brž napravi iz vasi kup kadečih se razvalin.

Ko pa je sprejel predajo Balte, je Nikolaj, ki je poznal Karanzina kot Šubinovega pomagača, imenoval le-tega za predsednika vaškega sovjeta. Tako je Karanzin postal gospodar tistih, ki so ga prejšnjo noč iskali in upanju, da ga ubijejo. Nekdanji cerkovnik, krivoprisežnik, izdajalec Boga ni vedel, kako bi skazoval Nikolaju svojo hvaležnost.

Obljubljal si je, da postane do kmetov tako okruten kakor je bil Šubin.

Preden je prišla noč, je šel v spremstvu nekaj oboroženih konjenikov v hišo Alekseja Andrejeva, da prevzame tri talce, kajti Fedor je sporočil Nikolaju, da jih bo našel tam.

Kot gospodar je vstopil v sobo. Aleksej, Fedor in Peter so se takoj vsi enako odločno dvignili.

Karina in Nataša sta imeli pogum, da od groze nista zavpili.

Bledi in dvignjenih glav so čakali, da bo možak spregovoril.

»Predsednik sovjeta sem in imam povelje od odeškega ljudskega komisarja, naj grem po tri može, ki so določeni, da bodo jutri zjutraj ustreljeni.«

»Pridemo,« je mirno odgovoril Fedor.

Stopil je k materi, jo objel, ne da bi imela moči, da mu vrne poljub; nato se je približal Nataši, ki je bila sicer pri koncu z močmi, zagrizena v sklep, da ostane pokonci. Mladi ženi so bile mišice v obrazu tako skrčene, da ni mogla spregovoriti besede, ampak je silovito stisnila Fedorjeve roke v svojih.

Karanzin si je rekel, ko je šel v sobo, da se pokaže nesramnega in škodoželjnega. Toda ob dostojanstvenem in mirnem načinu Fedorjevega odgovora je začutil, da ni več trden, da je zmeden in je vedel reči samo:

»Brž napravimo!«

»Jaz grem prvi,« je rekel Aleksej.

Jaz grem za teboj, Aleksej Andrejev,« je dejal Peter. Pravkar je objel sestro in mater, ki je v resnici zgubila pamet.

Fedor se je brez besede pridružil onima.

»No, naprej!« je povzel Karanzin. V sovjetsko hišo pojdemo čez polje, je rekel kornjenikom.

Ti so gledali ta prizor kakor živine brez misli, brez živcev in ne da bi se zgenili.

Ženski sta ostali sami.

Trenutek sta poslušali korake krdele, ki se je oddaljevalo. Ko sta čuli samo še molk, sta se hkrati obupno v solzah vrgli druga drugi v objem.

Elza Krilovna je v svojem kotu topo sedela na stolu in se bavila s kakimi sanjami, ki so jo nedvomno spravljal v zvezo s preteklostjo, kajti od časa do časa se je nasmehnila.

Ko so bili trije možje zaprti v hiši sovjeta in izročeni varstvu vojakov, je Karanzin jasnega duha odšel k Nikolaju, ki je bil v glavni sobi šubinove hiše.

Naznanil mu je, da so njegova povelja izvršena.

Nikolaj ga je poslušal, ne da bi kaj zinin. Pravkar so mu sporočili jezdec, da so preiskali obrežje, da so vsi čolni zginiti in se je vznemirjal zastran bega sto kmetov v Romunijo. Za nič na svetu ni

*Cerkev sv. Jurija v Veliki Ligojni pri Vrhniku.
(Spada med najlepše podružnice v ljubljanski škofiji.)*

hotel, da bi v Moskvi zvedeli za baltski upor, kajti izvršilni odbor bi mu gotovo očital, da ni s hladno krutostjo zadušil vstaje. Kaj, če so trije možje ustreljeni, ko bi pa morali biti vsi, kar jih je v vasi.

Nikolaj je še bolj razumel, kako velika je bila njegova slabost nasproti Balti.

»Ne vznemirjaj se, tovariš,« je rekel Karanzin, ki mu je Nikolaj povedal, česa se boji. Voda reke že več dni divja in prav malo čolnov je utegnilo doseči romunski breg, če jih je sploh kaj prišlo tja, ker so bili gotovo preveč polni. Mislim, da je Dnjester prevzel nalogo, da nas reši vseh teh protirevolucionarjev!«

»To je upanje, ne pa gotovost. Končno, bomo videli. Vsekakor bom dal poslati s tovornimi avtomobili čolnov iz pristanišča in upam, da boš našel še vedno dovolj ribičev v Balti, da jih zasedeš.«

»Preštel bom ribiče.«

»Dobro. Brigaj se za svoj novi posel. Pridi čez nekaj časa zopet k meni, ko bom večerjal. Če bom imel še drugih povelj zate, ti jih bom sporočil.«

Karanzin je pozdravil in se umaknil.

Nikolaj bi rad stopil po Balti. Posebno rad bi videl rojstno hišo; toda, kako naj stopi pred očeta, pred mater, ne da bi pri priči zgubil samozavest, uradno dostojanstvenost in vzvišenost?

In vendar je v svoji neutrušeni duši čutil, da mu je hudo kakor človeku, ki nima več očetovega doma.

Ko je trenutek prej govoril s Karanzinom o ribičih, jih je znova videl vleči mreže po temnih vodah, kakor jih je sam z njimi tolikokrat vlekel za zabavo, in nemir, obžalovanje je stopilo vanj. Spominjal se je, da je na bregu sedel in brze vode gledaje nekajkrat razmišljal, kako majhno je njegovo življenje, kajti nič ni v tistih časih napovedovalo, da ga bodo nekoč prekrizale velike reči.

V rahli senci vrb je srečaval Natašo. Pričakovala je, da se vrne očetov čoln, ali pa je prihajala po mokre mreže na dnu čolna. Dolgo sta govorila in več ko enkrat je naložil na svoj hrbet, kar je morala odnesti, da ne bi bilo treba dekletu nositi.

Kaj je z Natašo? Kaj je s Krilovom, z Olgoporom in s toliko drugimi, ki jih je poznal? Vsi ti ribiški obrazi so bili v njegovi misli zaviti v lahno meglo, podobno tisti, ki se dviga iz reke, ko sonce vzhaja. Nataša pa je v Nikolajevi domišljiji ohranila svojo živo mladost, svoj vitki in osvajajoči čar.

Ali se ni njegovi misli najprej pokazal čustveni obraz s svetlimi očmi lepega, privlačnega in živahnega petnajstletnega dekleta, ko je zjutraj z daljnogledom zrl na Balto?

Natalija, Šubinova vdova, je vstopila v sobo. Bila je bleda in prepadena. Ne bi mogla povedati, če je bila zanjo soprogova smrt kazen ali zadoščenje. Samo eno čustvo je obvladovalo njenega duha: strah. Bala

se je, da bo maščevanje kmetov zadelo tudi njo. Ni si upala dotekniti se Šubinovega trupla, ki je od prejšnjega večera ležalo na vrtu. Karanzin ga je moral odnesti na pokopališče s pomočjo nekaj kmetov, ki jih je za to takoj službeno odredil.

»Tovariš,« je rekla Nikolaju Rišinu, »kam naj grem sedaj, ko se bo naselil v hiši Karanzin, ki je postal glavar sovjeta?«

»Zgovôri se s Karanzinom! Morebiti ti bo prepustil sobo v hiši.«

»Ne morem ostati v isti hiši, kjer je mož, ki ni oženjen.«

»O! Ne moreš ostati v isti hiši? Torej se bojiš moža, ti, svobodna žena?«

»Ne, vendar...«

»V sovjetski republiki mož spoštuje ženo, ki ga ne mara.«

Posnetek reliefne podobe vnebovzetja Marijinega v Kapelah pri Dobovi.
(Delo Dominika Demetza ml.)

»O, vem, tako je zapisano.«

»No, in potem?«

»Toda, kar je zapisano, se ne izvršuje zmeraj.«

»Ker smo predobri, ker bi bilo treba s smrtjo kaznovati vse, ki prelamljajo sovjetsko postavo. Čisto prav,« je povzel s stroгим pogledom, »ko sem pregledoval spisek Šubinovih računov, sem za-

pazil, da je bil tvoj mož tat, ki je na debelo kradel v sovjetski prodajalni. Od teh tatvin je tudi tebi marsikaj odletelo!«

»O, tovariš!« je z grozo dejala, »prav nič nisem vedela, kaj dela Šubin!«

»Dobro! Sedaj pa me ne moti več! Karanžin mi je pravil o tebi; mislim, da bi te s hišo vred rad vzeli! Vzemi ga!«

Prestrašeno je odšla.

Iz Lurda je poslal francoski maršal Petain svetemu očetu ta-le pozdrav: V lurškem svetišču, kjer mi je bil na mislih obisk Vaše svetosti, ko ste l. 1935 pristostvovali kot papežev zastopnik takratni svečanosti, in ste s katoličani vseh narodnosti sveta molili za mir, — se spominjam tudi Vaše svetosti in prosim, da sprejmete izraze moje najgloblje vdanosti.«

Spomina vredno. Letos se praznuje 1500 letnica, odkar so se jeli zvonovi uporabljati v cerkvene namene. Prvi zvon so obesili v zvonik v italijanskem mestu Moli.

Lajšanje težav in skrbi. Tudi v Vatikanu imajo »Poizvedovalni urad«, ki daje podatke, pa tudi duhovno uteho družinam, ki imajo svoje na bojiščih. Ustanovljen je bil ta urad za časa, ko so se Poljaki razbežali ob poljskem prevratu, kamor so pač mogli. Po vstopu Italije v vojno, se je poslovanje papeškega urada povečalo. Predvsem se je moral poizvedovalni urad brigati za italijanske državljane v Angliji, dalje za številne duhovnike, bogoslovce, redovne osebe, ki jih je vojna nesreča iztrgala iz kraja, kjer so izvrševali svoj poklic. Tudi vatikanska radijska postaja sodeluje pri tem karitativnem delu. Vprašanja prihajajo iz Anglije, Kanade, Avstralije, Indije, Afrike in od drugod. Med italijansko-grško vojno je dohajalo na dan do 2000 vprašanj. Zdaj se je to število zopet

povečalo. Urad izvršuje dvojno dobro delo: v duhovnem in telesnem oziru. Papež tudi s to ustanovo dokazuje, kako mu je pri srcu blagor milijonov duš po vsem svetu.

Duhovski kandidati na Češkem in Moravskem. To leto je študiralo v semeniščih protektorata 629 bogoslovcev, v Rimu pa 27. Lani pa jih je bilo 578. Največ bogoslovcev imajo v Olomucu (169); v Brnu jih je 164, v Pragi 126, v Kraljevem Gradcu 113, v Čeških Budje-jovicah 66, v Litomicah 18. Samostanskih bogoslovcev je 240 iz 16 raznih redov. Največ jih imajo jezuiti (61); kapucini imajo 35 bogoslovcev, redemptoristi 30, salezijanci 20, dominikanci 20, frančiškani 12, drugi 62.

Prednost imajo. V soglasju s krščansko ljubeznijo in pravičnostjo, pa tudi v veliko tolažbo in zadoščenje vsem zakoncem s kopico živahnih otrok se širi v novi hrvatski državi določba: Družine z otroki imajo prednost pri iskanju stanovanja. Tako je prav in najbrž tudi v smislu »novega reda«.

Hude, a pravične kazni za zločin svojevoljno povzročenege splava narekuje italijanska kazenska postava. Tudi nova hrvatska država se je odločila docela zatreti to veliko zlo, zato je določila postavodajna oblast kazni 5 do 10 let ječe vsem, ki dovolijo ali povzročijo umetni splav. Osebe, (n. pr. zdravniki, babice, lekarnarji), ki na zahtevo ali pri-

voljenje pričakujoče matere izvrše tako dejanje, bodo kaznovani z dosmrtno ječo; če so bile v takih stvareh že kaj kaznovane, pa s smrtjo. Hude kazni so določene tudi za sokrivate osebe, ki k takim dejanjem prigovarjajo, svetujejo, ali preskrbujejo sredstva.

Skupno s Cerkvijo. Poglavniki Hrvatske dr. Ante Pavelić je zastopnikom Katoliške akcije obetal, da bo podpiral njeno delovanje, saj je skupno prizadevanje vseh nujno potrebno, če hočemo, da se dvigne in utrdi npravstvenost ljudstva, odstranjati je pa treba, kar izpodjeda zdrave korenine narodne blaginje.

Cerkvene zadeve na Krasu. Novi župniji namesto bivših vikarijatov sta ustanovljeni v Temnici in v Vojšćici. Zadnji čas v teh krajih vsled pomanjkanja duhovnikov niso imeli lastnih dušnih pastirjev.

Na solkanskem pokopališču počiva od 30. maja 1941 dalje truplo † msgr. Iv. Koršiča. Pokojni je lani praznoval 70-letnico; Solkanci so ga spoštljivo imenovali »škofa«, ker je bil svoj čas na tem, da bi imel postati prvi škof nekdanje avstrijske mornarice. K pogrebu se je zbrala vsa solkanska župnija, 20 duhovnikov z goriškim kanonikom Ign. Valentinčičem, ki je imel ganljiv pogrebni govor. Pokojni je bil vzoren duhovnik in velik častilec Marijin.

Masonom je odklenkalo v hrvatski državi. Poglavniki dr. A. Pavelić je odredil, da se mora hrvatsko ozemlje očistiti masonstva. To se bo tudi izvršilo, pa ne samo na papirju, kakor tu in tam v drugih državah, kjer so skušali izgnati satana z vragom.

»*Inter arma silent musae.*« V vojnem času trpi napredek v šolstvu, v umetnosti, marsikje tudi versko življenje. V Palestini n. pr. so zaprte vse cerkvene šole; uporabljajo jih za bolnišnice. Tudi samostani morajo jemati pod svoje strehe vojaštvo, ranjence, vojne urade.

Novi red. Francoski maršal Petain je izdal odlok, naj bo na novih francoskih kovancih po 10 in 20 frankov vtisnjen napis: »Delo, družina, domovina«. Dosedanje geslo »Svoboda, enakoprav-

nost, bratstvo«, vtisnjeno na denarju, diši preveč po framasonsko.

Harmonija med Cerkvijo in državo. Poglavniki nezavisne hrvatske države, dr. Ante Pavelić, je oni dan sprejel tudi zastopstvo bogoslovcev. V odgovoru na vdanostni pozdrav je naglasil, da bi bil zelo hud udarec za hrvaško domovino, če bi ne bilo duhovskega naraščaja, kajti hrvaški narod brez duhovnikov, brez Cerkve, bi bil obsojen na propast. Ne bojte se! Za duhovsko delovanje vam bo dana zadostna priložnost. Prizadeval se bom za složnost med Cerkvijo in državo. Mogli se boste popolnoma posvetiti najbolj idealnemu in najbolj požrtvovalnemu delu.

*****

Smrtna kosa. V tretje gre rado: Ko sta se tako hitro poslovila p. Alojzij Žužek dr. J. v Mariboru in škofjeloški gvardijan Bogataj O. M. Cap. v Ljubljani, je postal deležen osmeregga blagra župnik A. Jemec, ki je živel kot oslepel upokojenec v svojem rodnem kraju, v Davči, umrl pa v Mengšu, teden po priselitvi. Blagi pokojnik je precej let vodil župnijo Sv. Jakoba ob Savi. Bil je vzor skromnosti, zgleden duhovnik in poln gorečnosti za slavo božjo. Naj uživa bogato plačilo pri Bogu! — V Dobropoljah je bilo pokopano truplo zlatomašnika Antona Žnidaršiča, ki je umrl kot upokojenec v Št. Vidu pri Stični 11. junija. Zadnja, dolgoletna služba je bila v Štangji, kjer je vneto pastiroval kot spovednik in kot župnik. Naj uživa večno plačilo!

Pot na oddih — pot v večnost je bila rajnemu stolnemu kanoniku dr. Alojziju Zupanu, ki je nenadoma umrl na god sv. Cirila in Metoda. Prejšnji dan je opoldne, ko je prišel v stolnico k skupnim molitvam, še živahno, a razgorčeno pripovedoval o težkih udarcih, ki zadevajo prijateljske znance in družine; dan nato udari na uho pretresljiva pošta: »Ali že veste, da je kanonik Zupan od kapi zadet umrl!«

Odpeljal se je na Dolenjsko, da si ogleda kos svojega vinograda v mirnoperški občini. Tam so se mu stekle ure,

ki mu jih je Bog v svoji neskončni modrosti določil.

Pokojni kanonik se je rodil v Gorjah pri Bledu. Doktorat modroslovja je napravil v Rimu, bogoslovja pa na ljubljanskem vseučilišču. Več let je z veliko skrbjo vzgajal kot katehet - profesor srednješolsko mladino. Pred 6 leti mu je pa bil podeljen kanonikat Lambergovne ustanove v Ljubljani. Poleg temeljitega bogoslovnega znanja je imel tudi precejšen gospodarski talent. V brambi svojega mišljenja je bil ognjevit. Ko je letos ob sv. Alojziju praznoval svoj 50 letni god, so mu spisali v »Slovincu« lepo jubilejno slavno. Kdo bi si bil mislil, da bodo njemu, ki se je hvalil, da je med vsemi tovariši ljubljanskega kapitlja najbolj zdrav, tiste vrstice kakor labodja pesem. Naj počiva v miru!

Z odobravanjem so povsod sprejeli odlok Vis. Komisarja za Ljubljansko pokrajino, da se prepovedujejo v skladu s položajem v drugih pokrajinah Kraljevine plesne zabave tudi v Ljubljani in ljubljanski pokrajini. Resnost časa, trpljenje, ki je danes delež skoraj vsega prebivalstva zlasti še tistih naših sorjakov, ki nimajo ne doma ne kruha in trpe strašno duševno gorje, napori in žrtve vseh, ki so pod orožjem, zahtevajo resnost in zapovedujejo odpoved tudi razbrzdani mladini in po zabavi hrepenečim, tjavendan živečim metuljčastim in vehedravim veseljakom.

Še bolj pa pozdravljamo odpravo plesa z nramnega stališča, saj ni treba ponavljati, kako nevarna grešna priložnost so vprav plesne zabave in koliko mladih oseb zajde na opolzka pota in v nesrečo zlasti vsled plesne strasti. »Plesalci pozabijo na Boga, na vest, na poštenost...« je zapisal † naš škof, dr. A. B. Jeglič.

Opazovanja

Narava je široka knjiga, ki se iz nje lahko mnogo in vsak dan učimo. Predvsem nam narava glasno in prepričevalno oznanja slavo in veličastvo božje. »Kako veličastna so tvoja dela, o Gospod! Vse si naredil v modrosti!« — kliče psalmist. (Ps 103, 24.) In apostol narodov nas opo-

zarja na najvažnejšo resnico, ki je zapisana v stvarstvu: »Kar je nevidnega na njem (na Bogu), se od ustvarjenja sveta sem spoznava in vidi po tem, kar je ustvarjenega, tudi njegova večna moč in božanstvo, tako da (pogani) nimajo izgovora.« (Rimlj 2, 15.)

Vsaka najmanjša stvar v naravi ima kaj posebnega in poučnega na sebi.

Stopim na vrt in občudujem majniško cvetje. Koliko ga je in kako raznovrstno, bujno je! Ena cvetka hoče prekositi drugo. Med seboj se kosajo v svetlih, belih, rdečih, vijoličastih, rmenkastih in drugih barvah. Vsak listič, vsak cvetni prašnik, vsak pestič je umetnost zase. Ko se veseliš te raznovrstnosti in bujnosti in barvnega bogastva in dehtečega vonja, te pa obenem spreleti neprijeten občutek, ko opaziš na isti vejici, na istem bilju, na istem stebelcu poleg zdravih, svežih in dehtečih cvetov tudi že ovenele, osušene, od žuželk oglodane, zraven pa tudi take bilke, ki usihajo, hirajo, medle. Ne bo dolgo, pa se bodo sesedle in posušile. Zajedalke v prsti so prišle do korenin, jih oglodale, jim prerezale nit življenja. Niso se mogle prav razviti in preden so pognale cvetje, so se nagnile glavice in odmrle. Brez razvoja, brez cvetja in brez sadu so šle mimo.

Ali ni v teh sadikah, cvetkah, ali ni v tem bilju tvoja podoba, podoba mladega človeka! Ti mladenka, in ti mladi korenjak, si sedaj v dobi cvetja, v dobi, ki se imenuje zastran živahnega razvoja, razburkana doba. Veseliš se svoje polne moči in svojega zdravja, si živahen, veder in vesel, imaš lep obraz, čedno obleko, gledaš pogumno v svet, poln načrtov v prihodnost. Bog ti daj srečo! Jaz ti ne maram kaliti veselja, če je zdravo, pošteno in po volji božji.

Toda poglej in pomisli, kar sem zgoraj povedal, ko sem pregledoval cvetke na vrtu. Ali niso vmes med zdravimi, neomadeževanimi tudi razjedene, ovele, v korenini zadušene in obsojene na smrt brez cvetja? Glej, o človek, ki se ponáša s svežostjo mladosti, da se s teboj tako ne zgodi! Ne pusti, da bi se zaredil v tvojem srcu črv, ki bi ti ugonobil než-

nost, lepoto in svetost duše in s tem tudi zadal kal hiravosti tvoji telesni moči.

Vsakdo pa naj se zaveda, kar pravi narodna: Kje so moje rožice, pisane in bele; mojega srca ljubice? Žlahtno so cvetele. Oh, pomlad je šla od nas, vzela jih je zima, mraz. — Kje je tista deklica, v vrtu je sedela, lepa kakor rožica, pesnice je pela! Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz.

Kar je kdo skusil, zoper to ni ugovora, ali po latinsko: *contra experimentum non datur argumentum*. Ta izrek je

porabil goreč duhovnik Fr. H., ko je priporočal češčenje presv. Srca Jezusovega. Naštel je več primerov iz svojega dušnopastirskega življenja in delovanja, ko je bil deležen očitivne pomoči, katero je prejel iz duhovne zakladnice Srca Jezusovega. Nato je dostavil: Odveč bi bilo, če bi po vsem tem še na dolgo in široko priporočal in prigovarjal, naj se vsakdo prav po katoliško potopi v to presveto Srce, da bo zajemal zase in za druge luč in sol iz njega — razsvetljenje, modrost in vsaktero pomoč.

Kaj je Marijina družba? Kako naj odgovorimo, če bi nas kdo presenetil s tem vprašanjem? Vsak član kongregacije bi znal na kakšen način rešiti to vprašanje, saj imamo v knjižici »Katekizem Marijine kongregacije« (sestavil o. Kopatin Viktor, dr. J.) točna pojasnila vsega, kar zadeva bistvo, cilj, ustroj, vodstvo, članstvo in koristi Marijinih družb. Torej: Kaj je Marijina kongregacija? Omenjena knjižica pravi: »Marijina družba (kongregacija) je **v e r s k a**, organizirana, od Cerkve potrjena družba, ki vodi in vzgaja vernike posameznih stanov s pomočjo češčenja in ljubezni do preblažene device Marije **k s a m o p o s v e č e n j u** in apostolskemu delovanju.«

Sveti oče Pij XII. je pa nedavno dodal kongregacijam še sledeče oznake: Marijine družbe so: 1. šola pobožnosti 2. šola krščanskega apostolata, 3. krepka opora vzgoje, 4. izbrane pomožne čete svete Cerkve.

Na straži, straža... Kdaj sta bili ti dve oboroženi besedi večkrat izgovorjeni, kot v dneh, ki gredo krvavi, prestreljeni mimo nas. Kolikokrat je en ali drug borečih se taborov neljubo presečen, pa morda tudi potlačen in poražen, če straže niso bile urejene, ali če vojaki na straži niso bili čuječi, če niso storili svoje stroge dolžnosti.

Tudi v duhovnem življenju se vrste boji, zmage ali porazi, kakor je že človek bolj ali manj skrben v čuječnosti nad seboj. Dušni sovražniki napadajo iz taborišča, kjer se koti napuh, poželjivost vseh vrst, lakomnost in druge take golazni. Kdor stalno in budno ni na straži, bo brž podlegel in postal plen strasti, ki utegnejo omamiti tudi dobrega vernika, tudi Marijinega družabnika ali družabnico, če se prepusti mlačnosti in se zaziblje v goljufivo zamisel, kakor da se mu ne more nič hudega zgoditi, češ da je utrjen v kreposti. »Čujte in molite, da ne pridete v skušnjava« — je veljalo apostolom, velja svetim osebam, velja tembolj mladim, vehedravim, med razuzdanim svetom živečim članom in članicam kongregacij.

Biti na straži! To je temeljno načelo duhovnega življenja. Bodi na straži, da ti ne odide ta ali druga lepa priložnost, ko bi mogel kaj dobrega storiti, ali se skazati v kreposti. Bodi pa zlasti na straži zoper skušnjave in grešne nevarnosti, da te ne zamrežijo v grehe. Bodi na straži, da ne zgubiš notranjega miru.

Kako se ujema tvoja skrb za dušo s povedanim opozorilom, ko hočeš povsod biti, kjer je kakšna nevarna, dvomljiva zabava, če radovednosti ne spleteš nobenega plotu, če se vdajaš gizdavosti, če

iščeš družbo, ki je sumljiva ali naravnost zapeljiva! Kako stojiš na straži, če s tem večjo naslado segaš po knjigi, čimbolj slutiš, da je opolzka in dražljiva!

Nekega večera je potrkal nekdo na samostanska vrata v Toskani. »Kdo si in kaj iščeš?« — vpraša vratar. »Jaz sem Dante Alighieri in iščem miru« — je bil odgovor begajočega pesnika, ki je v teh besedah izrazil neugasljivo žejo duše po miru.

Kdo more prav oceniti srečo dušnega miru! Pazi zato, da ga ne zapraviš in ne daš v zameno za užitke, ki z njimi greh človeka vabi, bega, moti in zapeljuje.

To si dobro zapomni, da je sladkost in mikavnost greha, ki te vleče in trapi, zgolj vada na trnku. Če torej prihaja skušnjava, če mika greh, misli koj na dragoceni zaklad svoje duše in reci: »Teга ne storim! Škoda, ki jo kratko veselje greha povzroči, je nepopisna.«

Na otoku Java se nahajajo neke stenice, ki spuščajo iz sebe prijetno omotično tekočino in s tem privabljajo zlasti sladkosnede mravlje. Brž ko se približajo, jim izsrka stenica življenjski sok in jih tako uniči.

Prav tak je greh. Mlademu človeku pričara pred oči navidezno veselje in hipne užitke, ki ga omotijo in zmedejo. Če je človek tako slab, lahkomišljen in nesrečen, da se ne ustavi, mu nato uropa mir in ga prepusti očitkom vesti.

Morda se tolažiš s tem, da sklepaš: Velikih grehov se bom že varoval, mali pa niso tako nevarni. — Odgovor: Le dobro si zapiši v srce, da morda nikjer ne pride tako do veljave stari pregovor: »Iz malega raste veliko« — kot prav tu.

Malo prehlajenja ni tako huda reč, če pa ne paziš, nastane prav hitro pljučnica, ki marsikoga spravi v prezgodnji grob. — Iskra ni nič; če je pa ne pogasiš, se lahko razvname in razplameni v požar. Kdo še ni videl, kako je majhna kepa južnega snega, ki se je začela kotaliti po brežini, narasla v celo kopo, če ni provzročila kar širokega plazu.

Podobno je z malimi grehi, če se jim lahkomišljeno vdaš z izgovorom: »Jaj to ni nič kaj hudega!«

Eden rimskih cesarjev je imel krotkega jelena na svojem velikem vrtu. Da bi ga nihče ne dražil ali kaj hudega ne storil, mu je obesil na vrat verižico z napisom »Ne dotikaj se me! Sem cesarjev!« Če pride skušnjava, ji zalučaj v obraz svarilo: »Ne dotakni se me; sem Marijina!«

Naš magnet. Magnet je kovina, ki privlačuje železo, ker ima tako privlačno silo. Če magnet kos železa nase potegne, ga tudi drži in obdrži.

Za nas katoličane, v prvi vrsti za nas kongreganiste in kongreganistinke je tak magnet Mati božja. Njena privlačna moč je že neštevilne množice ljudi potegnila v nebesa.

Krivoverci, protestanti in drugi, ne morejo prav razumeti našega Marijinega češčenja; in vendar ni nič bolj naravno, kot češčenje nebeške Matere, saj nam je vendar Marija od našega Zveličarja dana kot mati. Vsakdo ve, kako radi prihajajo sinovi in hčere, ki jih je skrb za vsakdanji kruh razkropila po širnem svetu, zopet nazaj k svoji materi na obisk in na svidenje. Tako vleče Marija nas, katoličane in svoje duhovne otroke osobito tja, kjer se ji izkazuje posebno češčenje. Kdo more prešteti tisoče in tisoče vernih častilcev Marijinih, ki se zbirajo leto in dan na naših božjih potih, na Brezjah in drugod!? Kaj naj še rečemo o svetovnih svetiščih, kakor je Lurd, Jeruzalem, Marija v Einsiedelnu i. dr., kamor se stekajo verniki v stotisoče iz vseh delov sveta. Kdor nima ne časa, ne sredstev, si poišče bližnjo, četudi manj slovečo božjo pot, ali pa obiskuje Marijin oltar v domači župnijski cerkvi. Napravi si tudi oltarček doma z Marijinim kipom v stanovanjski sobi, ki pred njim opravlja svoje molitve in potoži Mariji svoje težave. Še celo mala Marijina podobica, ki jo ima v molitveniku, je bežežniku na bolniški postelji v tolažbo.

Ni ga pravega krščanskega umetnika, ki bi ne bil poskusil napraviti podobe Matere božje. Od svetega evangelista Luka dalje, ki je — kakor trdi izročilo — prvi naslikal Marijo, so ustvarjali slikarji in podobarji krasne umetnine, ki predočujejo Marijo v vseh dobah njenega

življenja in izražajo njene kreposti, vsele in bridke dogodke, ponižanje in povečanje.

Kaj je bolj privlačno za vsakega pridigarja, kot govoriti o Mariji, o njenih vrlinah, krepostih, o njeni brezmadežnosti, o njeni mogočnosti in o njeni ljubezni do nas!

Ali je kateri med priznanimi vernimi skladatelji, ki bi ne bil uglasbil vsaj ene »Ave Maria«, ali pa kakšnega drugega slavospeva Marijinega?!

Če ga ni dobrega katoličana, ki bi ne imel ljubezni do najčistejše Device in Matere božje, kaj naj rečemo o izvoljenih otrocih, ki so si izbrali Marijo za svojo Gospo, Mater in Zavetnico!

Japonski admiral proslavlja Marijine družbe. Poleti 1939 se je mudil v Braziliji admiral japonske mornarice Yamamoto, ki je prepričan in vnet katoličan, pa je med katoliško mladino svoje domovine že marsikaj dobrega storil; ustanovil je tudi katoliški dnevnik. V Braziliji je prišel v stik tudi z marijanskimi kongregacijami. Naprošen, da bi prevzel enkrat radio-nagovor, je ustregel in med drugim tudi poudaril tole:

»Nedavno mi je Bog naklonil srečo, da sem bil navzoč pri letnem zborovanju marijanske zveze v Rio de Janeiro. Bil

sem ves prevzet ganotja, ko sem spoznal tako mogočno in globoko versko organizacijo Marijinih družb. Ne morem povedati, kako me je navdušila ta tako vzorna zveza; kajti zavedam se, dragi sodruzi, kako divje demonske (satanske) sile se razpletajo danes med svetom tako, da so nevarnosti za neumrljive duše danes mnogo večje, kot nekdaj. Vi, člani in članice kongregacij, pa ste v varstvu naše ljubljene in mogočne Matere nebeske. Modri in častivredni voditelji skrbe za vaše duše, da se izogibate nevarnostim in da morete živeti svojim vzorom. Rad bi vam dopovedal, kako vas zavidam...«

Preden se je poslovil, je bil izvoljen kot časten član ene izmed ondotnih kongregacij. »V tem počeščenju vidim božjo voljo« — je rekel — »da postanem še sam kongreganist.«

Marijanski koledar za mesec avgust: 1.: Bl. Peter Julijan Eymard († 1868). — 5.: **Marija Snežna**. — 13.: **Pribežališče grešnikov**. — 15.: **Vnebovzetje Marijino**. — 19.: Bl. Janez Eudes, spozn. († 1680). — 25.: Bl. Mihael Carvalho, dr. J., mučenec. († 1624.) — 27.: **Sobota pred zad. nedeljo: Zdravje bolnikov**. — 31.: Bl. Janez Juvenalis Ancina, šk.; spozn. († 1604).

Razno

Tudi to naj se opusti! Če danes grajaš kaj takega, kar zavračajo pravila olike, dostojnosti in poštenosti, te kaj hitro nazeženo, češ da si sitnež in nestrpnež. Mislijo pač, da so se s tem oprali in da smejo še naprej uganjati, kar spodobnemu človeku preseda. Ena taka stvar, ki napravi zelo slab vtis, morda celo pohujšanje, vsekakor pa vzbuja dvomljive sodbe in tudi resne obsodbe, je tudi razvada, da fant privzame dekle na kolo, kar se opaža zlasti ob nedeljah.

Vsaka mladenka bi morala imeti toliko časti v sebi in toliko čuta za poštenost, da bi se ne dala zvaбити na kolo skupno z moškim. Če drugega ne, čemu bi se dajala ljudem v zobe?! Če je fant tako postrežljiv, naj bi pa povabil na kolo kako staro in nebogljeno ženico, ki

komaj leze. To bi bilo človekoljubno in brez zgledevanja.

Svoj čas je bila izšla pri nas banovinska naredba, ki prepoveduje, da bi smel moški voziti ženske na svojem kolesu, ker ni dostojno in tudi ne brez nevarnosti.

Še bolj graje vredno pa je, če bi si tak »šport« dovoljevala oseba iz Marijine kongregacije. Namesto dobrega zgleda — ravno nasprotno!

Tudi izjeme, da bi brat vozil svojo sestro na istem kolesu, naj se ne vpeljujejo, saj izven domačega kraja nihče ni poučen o tem bližnjem sorodstvu.

Lani smo brali, da se je neka mladenka tam od Ajdovca, ko se je vračala z neke veselice in se vozila s fantom na istem kolesu, smrtno ponesrečila. Raz-

bila si je glavo in bila na mestu mrtva. Ali ni taka smrt, dvakrat žalostna?!

Starši, ne dovoljajte kolesarskih ne-
rodnosti in razvad, če vam je za čast in
dobro ime vaših sinov in hčera!

Duhovne vaje za dekleta bodo v
Domu Device Mogočne od 14. do 18. av-
gusta. Pričetek prvi dan ob šestih zve-
čer, sklep zadnji dan zjutraj. Prijave
sprejema: Predstojništvo Lichtenturno-
vega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Znamenje, ki ga predočuje slika na
str. 287, stoji ob poti k sv. Katarini blizu
cerkve sv. Marjete.

Anekdote

Kaj je za nas dobro . . .

Živimo v času, ko potrebujemo mno-
go vzpodbude, da lažje vztrajamo v ne-
prijetnostih, ki spremljajo vojna leta.
Tudi tale poteza iz življenja svetega
učenjaka ima marsikaj tolažilnega v
sebi:

Sv. Peter Kanizij ni bil take narave,
da bi se bil vdajal mehkobnim in sladkim
vplivom. Bil je vseskozi mož, poln od-
ločnosti in volje, delati za Boga in ljudi.
Da je bil poseben častilec presv. Srca
Jezusovega, je bolj ali manj znano. Ko
se je nagibalo njegovo življenje k za-
tonu, se je pokazalo, kako blagodejne
sadove je zajemal iz te pobožnosti. Zad-
nje ure je moral sila trpeti, zato mu
strežnik reče: »Ljubi pater, pa bi prosili
Boga, da bi vam polajšal.« Nato bolnik:
»Le pustimo, naj stori Bog, kar je njemu
prav; saj bolje ve, kaj je za nas dobro.
Toliko let mu že služim in vsekdar sem
se rad vdajal njegovemu vodstvu. Pri
tem sem vsekdar tako dobro shajal, da
bi ne bilo prav, če bi Bogu za ta kratek
čas, ki mi je še dovoljen, odtegoval svoje
zaupanje.«

Ali ni v teh besedah izražena prav
podobna vdanost, kakršno je kazalo
Srce Jezusovo v smrtnih mukah, ko se
je izvila iz njega molitev: »Oče, tvoja
volja naj se zgodi, ne moja!«

Al' smo frfrasti! Svoje čase je bila
navada, da je velika gospoda po dvorih
imela za zabavo kakšnega norčka, ki je
bil smešen, šaljiv in dobre volje. Taki
»dvorni norci« so bili pa dostikrat tudi

prebrisani in šegavo premeteni, pa so
svoje gospodarje večkrat pošteno poteg-
nili ali pa povedali resnico, ki si je no-
ben drug ni upal ziniti.

En tak primer je opisal tudi pisatelj
Hattler in sicer o kralju, ki je dal na-
praviti za svojega dvornega tepčka po-
sebno palico in vanjo vrezati vsako-
vrstne smešne figure. Ko mu jo je izro-
čil, je pristavil, da mu je prinesel to
»umetnino« kot žezlo, ki naj pomeni, da
je on kralj vseh dvornih tepcev. Če pa
zasledi koga, ki bi ga imel za večjega
tepca, naj pa tistemu prepusti to zna-
čilno žezlo.

Čez čas pa kralj močno zbolí. Smrtna
nevarnost ga zresni. Obišče ga tudi
dvorni norček. Kralj mu potoži, da bo
treba odpotovati, kar je tepčka za hip
zresnilo, da se mu je utrla solza. Brž
vpraša, kam neki namerava potovati.
»Na drugi svet«, odgovori bolnik. »Kdaj
se pa vrnete, veličanstvo?« »Oh nikdar
več«, vzdihne kralj ves prežalosten.

Zdaj napravi dvorni šaljivec sila re-
sen obraz in vpraša: »Ja, veličanstvo,
če mislite na drugem svetu ostati in se
več ne vrnete, ali ste se dovolj pripravili
za dolgo potovanje, da se vam tam ne
bo slabo godilo?« — »Prav nič,« pravi
kralj.

»Kaj? Res ne? Če ste pa tako nespa-
metno in brezbrizno ravnali, potem pa
ne morem drugače kakor da v a m po-
nudim in vrnem svoje žezlo; kajti tako
neumno lahkomišelnost pa jaz nikoli ni-
sem živel.«

Zdaj pa odgovor na naslov »Al' smo
frfrasti!« Ali bi ne mogel dvorni norec
do tisočev in tisočev današnjih ljudi
enako govoriti, kakor svojemu lahko-
mišljenemu gospodarju! Le pogled v živ-
ljenje, kako so premnogi nastrojeni, če
jim sploh pride na mar smrt! Presodi
večino mladih ljudi, večino uradnih oseb
po pisarnicah in poslovnih prostorih,
večino vojaških poklicancev po vojašni-
cah in drugod, — pretehtaj trgovce, to-
varnarje in tovarniške zaposlence in še
te, ki se ukvarjajo s poljem, rokodel-
stvom in z drugimi opravili: vsi delajo,
premišljujejo, skrbje, pretehtujejo, ugib-
ljejo in delajo načrte, kakor da imajo tu

stalno bivališče. Koliko jih je pa med njimi, ki imajo vse pripravljeno za odhod v večnost? Koliko jih je, ki bi pravočasno vse uredili za najodločilnejši trenotek, za najvažnejše opravilo — za ločitev od sveta.

Pa kaj govorim o ureditvi, ko po večini na to resno uro še misliti ne marajo.

Ali nismo res lahkomišljeni?

Teža očitka se moramo odslej znebiti!

Odgovori

T. G.: Nedavno, ob zadnjih dogodkih, je nekdo v avtobusu, po odhodu rednikov-kapucinov izrekel obrekljivo sodbo, češ da redovniki-kapucini nimajo dela i. dr. Kako bi bilo zavriniti takega gobezdača?

Danes bi moral biti človek res za vse priložnosti oborožen, da bi mogel zavračati nevednost, zмотe, pa tudi zlobnost tega in onega sopotnika.

Zgorajšnje obrekovanje bi kazalo zavriniti takole:

»Kar kdo trdi, mora znati tudi dokazati. Povejte mi, ali ste se že kdaj od blizu in na lastne oči prepričali o življenju redovnikov, ki so se Bogu posvetili z zaobljubo vednega uboštva, devišta in redovne pokorščine? Povejte mi, kakšen dnevni red imajo redovniki in kako se strnjeno vrsti njih zaposlenje od pol petih zjutraj, ko vstanejo, pa do noči? Ali vam je znano, koliko časa presede v spovednicah, koliko se trudijo po ljudskih misijonih, nekateri kot duhovni pomočniki na župnijah in kot katehetje v šolah?

Ali veste, koliko časa zahteva izvrševanje tega, kar velevarajo redovna pravila, stanovski študij i. dr.?»

Hkrati bi bilo dobro pripomniti, da se je zgoraj omenjeni prodajalec tujega, komunističnega blaga kaj slabo učil pri krščanskem nauku, drugače bi moral vedeti, kaj so »evangeljski sveti«, in kaj se pravi hrepeneti po krščanski popolnosti, katero je božji Učenik Jezus Kristu izrecno priporočil bogatemu mladeniču in s tem tudi nam vsem: »Če hočeš v življenje priti« — je rekel — »spolnjuj zapovedi... Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!« (Mt 19, 17, 21.)

To prizadevanje za krščansko popolnost najbolj uspeva v verskih redovih in v redovnih družinah, v katerih člani evangeljske svete spolnjujejo po posebnih — od Cerkve odobrenih pravilih.

Seveda bo vse tako in podobno razjasnjevanje malo zaleglo pri ljudeh, ki so prepojeni s proticerkvenim duhom, zajetim iz nekrščanskega tiska in govora.

Dobre knjige

Važno — važna! KA je založila brošuro, ki vsebuje navodila za prejem zakramentov sv. krsta, sv. zakona in pouk, kako obuditi popolno kesanje zlasti za zadnjo uro, če ni duhovnika. V brošurici je tudi pojasnilo glede popolnih odpustkov za primer, ko ni mogoče prejeti svete popotnice.

Naj se širijo ti lističi povsod, kjer bivajo Slovenci, posebno še tam, kjer verniki nimajo ne sv. maše, ne sv. Reš. Telesa. Naj jih preberejo po vseh družinah in razložijo bolnikom. Pomažajo naj umirajočim obuditi popolno kesanje, da se bodo potolaženi preselili v večnost.

(Tozadevni sestavki so ponatisnjeni iz »Bogoljuba« 1941, št. 6. in 7.)

Skubic-Trdan, Nova štifta. Marijina božja pot na Dolenjskem. Str. 191. Ta zanimiva knjižica obsega dva dela: prvi je zgodovinski in podaja kratko, vendar dosti pregledno sliko o postanku in rasti Nove Štifte, ki bo praznovala v letošnjem septembru svoj tristoletni jubilej; drugi pa je nabožen in je namenjen zlasti romarjem. Zato vsebuje najznačilnejše molitve k Materi božji, spovedne in obhajilne molitve, popolni mašni obrazec za praznik Marijinega vnebovzetja, in nekaj molitev k sv. Jožefu, kateremu je posvečena lična kapelica tik pod Marijinem svetiščem. K sklepu je pridejanih še 16 najbolj priljubljenih Marijinih pesmi. Knjižico, ki ima obliko prav priročnega molitvenika, poživilja tudi 12 primernih in posrečenih slik. Cena 35 din.

Vadnica. Tudi naše bralce in bralke opozarjamo na »Italijansko vadnico«, ki jo je sestavil in sedaj v popravljeni obliki oskrbel prof. St. Leben, založila pa »Ljudska (poprej Jugoslovanska) knjigarna«. Ta za današnji čas in za naše nove razmere prepotrebna vadnica je že tako razširjena med našim prebivalstvom, kakor malo katera druga knjiga. Naši ljudje se hitro privadijo drugemu jeziku v toliko, da se znajo za silo pogovoriti. Kdor pa hoče, da bo znal v italijanščini tudi kaj zapisati, pa ne gre brez slovnice. Iz tega razloga in pa da bolje spoznavamo lepoto tega jezika, ki nam je sedaj vsem potreben, opozarjamo na gori omenjeni učbenik, ki stane brez poštnine broširan L. 13.30, kartoniran pa L. 17.10.

PROŠNJE IN ZAHVALE

E. M. R. se zahvaljuje † škofu Baragu za dosedanje pomoč in se priporoča še nadalje v važnih in težkih zadevah ter za zdravje in mir; prav tako apost. mšs. Ign. Knobleharju. — H. P. se zahvaljuje škofoma Baragu in Slomšku za pomoč v važni zadevi. — F. G. iz Lj. izreka globoko zahvalo svetniškemu škofu Baragu za hitro pomoč v težki boleznici. (Bronchitis kot komplikacija pri tuberkulozi.) Zaobljubljeni dar 40 lir je priložen in namenjen Baragovi zvezi.

Za današnje dni

Pred več ko 200 leti je živel v Italiji sloveč pridigar, kakršnih svet malo pozna. Pisal se je za Segneri-ja. V neki postni pridigi je najprej zbudil pozornost poslušalcev z opisom tega-le dogodka:

»Tam v Lombardiji so prebivalci ob široki mestni ulici imeli izredno zabavo. Bili so takrat vprav živahni, veseli pustni dnevi. Po ulici stopa ponosno in umerjeno mlad plemič v razkošni obleki. Zatopljen je ves vase in se za nikoogar nič ne meni. Gotovo si je pa domišljjal, kako ga vse občuduje, kako ga vse zavida zlasti za svetle, valujoče kodre. »Ni ga postavnejšega in brhkejšega viteza,« si je laskal. — Toda glej! Kar nenadoma ga zadene na hrbet kepa snega, se razprši na vse strani, ga obrizgne po kodrih in pokrivalu in po plašču iz baržuna, ki je bil nanj tako ponosen. Ljudje, ki so to videli, so seveda udarili v smeh.

Lahko si mislimo, kako je vse to mladega polizanca zbadlo. Sam ne ve, odkod se je kepa prikradla; to ga je še posebno stogotilo. Kri mu je vzkipela in najraje bi potegnil meč in vsakega naskočil, ki se mu je posmehoval. Ko se pa obrne proti smeri, odkoder je »bomba« priletela, zapazi na balkonu bližnje palače smehljajočo se gospodično, ki je iz njene roke prišel presenetljivi zadetek. Brž je doslej razkačeni junak ves spremenjen in potolažen. Obraz se mu razjasni, elegantno in ljubeznivo se prikloni. Naslednji dan gre prav ob istem času po isti ulici z željo v srcu, da bi bil zopet deležen enakega daru.«

Tak uvod je napravil pridigar Segneri.

Ni treba naglašati, kako so poslušalci postnega pridigarja pozorno gledali in ugibali, kaj naj pomeni pripovedovanje te zgodbe. Ista radovednost prežema najbrž tudi naše bralce in bralke. Pridigar je nadaljeval:

»Dragi poslušalci! Ne razumem, zakaj bi pa mi Boga tako ne počastili, kakor je počastil ta plemič odlično damo! Zakaj smo tako potrti in žalostni, če prileti od zgoraj, iz božjih rok uda-

rec, kakor trda kepa, četudi pade, ko najmanj pričakujemo!«

Koliko je danes tudi med našimi sorojaki neprijetnih presenečenj! Sredi zadovoljnega, mirnega in Bogu vdanega dela, sredi lepo urejenega družinskega življenja je udarila tu in tam občutna »kepa«, ki je napravila nepojmljivo in neznosno zmedo in vrgla cele družine v obupno stanje. Strašno gorje! Kam naj se obrnejo?

»Poglejte vendar kvišku« — osrčuje Segneri, »Pomislite, kdo vas je »okepal«! Ali ni Bog sam, ki je stegnil roko in vam poslal ta pozdrav. Bodite srčni in junaki, kajti iz take roke je vsak lučaj — dar naklonjenosti. ‚Je sicer pokora — pa je tudi milost‘ — kliče sveti Avguštin.

Da so naši sorojaki, da smo Slovenci, da so skoraj vsi rodovi zemlje bolj ali manj zadeti s »kepami« v hrbet, v obraz, tega se menda vsi zavedamo. Tudi to vemo, da nekatere hudi zadetki tako skele, da bi v nevolji zakričali in se spozabili, če bi ne bili kristjani, ki vedo, da je božja roka, ki spušča in pripušča, da padajo »kepe« na nas. Glejmo torej tja gori k Njemu, ki ima seštete naše lase in noben ne pade z glave brez Njegove volje. Bog je, ki vodi usodo vseh po svoji neskončni modrosti in previdnosti, pa tudi pripusti, kar se hudega prizadeva katoličanom.

Na jezik sili temu ali onemu radovedno vprašanje: »Čemu pa Bog to dopušča? Zakaj pusti, da tudi njegovim zvesti trpe? Ali je Bog na nas pozabil?« Kaj naj odgovorimo? Nič drugega kot veliki cerkveni učenik, pisatelj in škof, sveti Avguštin, ki je že davno za odgovor na taka vprašanja zapisal samo dve tehtni besedi:

Pokora — milost!

Brez duhovnika ni več Jezusa na oltarju, in večna luč ugasne.

Duhovnik je kakor zdravje: Ko ga nimaš več, spoznaš, kaj ti je bil.

VSEBINA: V dneih trpljenja — Evangelij mučenca Lavrencija. (J. Simenc.) — Najmanj znano. pregovori o časti. (J. Šarčelj) — K lu i: Ali se res dostaja? — Boga-tvo svete maše. — Kršćanska družina: Med seboj. — Rožni venec kakor film. — Listek: Mati Marija. (V. Z.) — Carstvo brezbožnikov. (P. Coudys — Fr. G.) — Iz življenja Cerkve Po svita, po domovini, opazovanje. — Marijine družbe: Kaj je M. dr. f. — Na straži! — Naš magnet in dr. — Razno: Anekdote odgovori, dobre knjige in dr. — Pesmi: Oh zemlja razdvojena! (Fr. Neubauer.) — V večerih m. hlada. (Slavko Ljubniški.) Pod za- etjem Marijinim (Iva Tu- ar) — Za današnje dni.

Cena »Bogoljubca«: za posamezne naročnike 9 Lir, v skupinah po 8 Lir; v Nemčiji 2 Rm., v Hrvatski 40 kun, v Franciji 32 fr., v Ameriki 1 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubca« (Ljubljana) do 2 vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubca« v Ljubljani.

Koledar apostolske molitve za avgust 1941.

Mesečni zavetnik: Sv. Janez Vianej (9).

Mesečna namena molitve, blago. lovljena po sv. očetu:

Soločni namen:
Da bi bolj cenili božje življenje v nas
samih in v drugih.

Misijon-ki namen:
Spreobrnjenje pr' stašev lalczma
in b ezbošva.

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljublj. škofija	Lavanj. škofija	
1 2	Petek Sobota	Vezi sv. Petra Porcij; Alfonz L.	Zadoščevanje Sreč Jezusovemu Sprava za skrnitev sv. posod	Tunice Ribnica	Mozirje "
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	9. pob. Najd. St. f. Dominik, spozn. Marija Snežna Spremenjenje G. Kajetan, spozn. Cirija, mučenec Janez Vianej, sp.	Pogostno obhajilo moških Stanovske duhovne vaje Naša Marijina svetišča Vrtnice duhovnikov v župnije Župnije brez duhovnika Županje v božjo Previdnost Svetost in gorečnost duhovn.	Ljub. Marijan. St. Ožbalt Gora p. Sodr. Predoslje, S. 3 kr. St. Jakob ob S. Polica Gotenica	Bočna Nova Stifca S. Martin o. D. Mozirje Nazarje "Lucé
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	10. p. b. Lavrencij Suzana, d. muč. Klara, devica Hipolit in Kasij. † Evzebij, spozn. Vnebovzet. D. M. Joahim; Rok	Božje varstvo za naš narod Čut za deklško čast Čistost mladine Romarji, izletniki, letoviščarji Božja pot - Brezje Razcvet Marijinih družb Spoštovanje očeta	Raka Janče Gozd D. bovee Meknje D. M. v Polju Dolenja vas	Ptuj, prošnja "Ptuj, hiralnica Ptuj, kapucinci Ptuj, minoriti S. Urban p. P.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	11. ob. Hijacint Helena, cesarica Janez Eudes, sp. Bernard, c. uč. Ivana Fr. Santal Timotej, muč. Filip Benicij, sp.	Naša Katoliška akcija Zakonska čistost in zvestoba Trpeči duhovniki Čistorejani in trapisti Verska vzgoja v družinah Vdanost in trpljenje Sramežljivost in dostojnost	Ribno St. Lovrene Cerkije pri Kr. Zalua Sv. Križ p. Mor. Trebnje Koprivnik, koč.	Hajdina Vurberg S. Andraž, Slg. S. Lovrene, Slg. S. Marko n. Pt. Muretinci, hir. S. Marjeta n. Pt.
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	12. pob. Jernej, ap. Ludovik, kralj Cefirin, p. muč. Jožef Kalas, sp. Avguštín, š. c. uč. Obgl. Janeza Kr. Roza Lim., dev.	Naši misijonarji Blagoslov na polju Trpeči po nedolžnem Duhovni in redov. poklici Zadeve naših škofov Cenitev mučenštva Moč za premagovanje	St. Jernej Naklo Zg. Tuhinj Dole pri Litiji Struge Stoplece Brdo	Polensak Rogatec "S. Križ n. Slat. "Sv. Ema " S. Pet. n. M. selu
31	Nedelja	13. pob. Rajmund	Pomanjkanje trpečih. Umrli	Višnja gora	Kostrivnica

Odpustki za avgust 1941.

1. petek, prvi v m., P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premissljujejo dobrotljivost S. J., prejmejo spravno sv. obh. in molijo po n. sv. o.: 2. čl. br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. v br. c.: če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v žup. c.

2. Sobota, prva v m. Poreljunkula. Od opoldne večerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. Stolice, vsi verniki poreljunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo tam p. n. sv. o. vselej vsaj šest Očenašev, Zdravamarj in Čast bodi... Odpustki

se morejo darovati tudi dušam v v. Spoved se lahko opravi še teden dni prej, torej od 25. julija naprej, ali pa pozneje skozi vso osmino: sv. obh. pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avg. ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odp.). — Onim, ki hodijo k sv. spovedi vsak teden ali na 14 dni in skoraj vsak dan k sv. obh., za poreljunkulo ni treba opraviti posebne spovedi, — Kjer je za poreljunkulski odp. določena naslednja nedelja, je mogoče ta odp. pod istimi pogoji zadobiti od sob., 3. avg., opoldne do nedelje, 4. avg., opolnoči, le da se morajo sv. z. prejeti primeroma toliko dni pozneje. Dalje p. o. vsem, ki prej-

mejo sv. z., opraviljo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo p. n. sv. o.

3. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. 3. p. o.: 1. če so pri mesečni procesiji; 2. če v br. cerkvi molijo p. n. sv. o.; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Ponedeljek, Sv. Dominik, P. o. istim kakor 9. dan.

6. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo po n. sv. o.

7. Četrtek, prvi v m. Sv. Kajetan, Blaženi Agatangel, P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. karmelske M. b.; 3. istim kakor 9. dan.

9. Sobota, Sv. Janez Vianej, P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

12. Torek, Sv. Klara, P. o. istim kakor 9. dan. — V. o.

15. Petek, Veliki Šmariljn, P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. N. Lj. G. v. br. c.; 4. čl. r. v. br. v kateri

koli cerkvi; 5. onim, ki nosijo višn. škap.; 6. čl. br. preč. Srca Mar.; 7. čl. br. za duše v v.; 8. čl. Mar. družbe; 9. čl. družbe kršč. družin; 10. čl. škap. br. karm. M. b.; 11. tretjerednikom. — V. o.

16. Sobota, Sv. Joahim, P. o.: 1. čl. škap. br. karmelske M. b.; 2. istim kakor 9. dan.

17. Nedelja, Sv. Rok, P. o. istim kakor 9. dan.

19. Torek, Sv. Ludovik, škof, P. o. kakor 9. dan.

22. Petek, Marijino sedmero veselje in prešisto Srca, P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 3. istim kakor 12. dan. — V. o.

24. Nedelja, Sv. Jernej, P. o. čl. Dr. sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

25. Ponedeljek, Sv. Ludovik, kralj, P. o. istim kakor 9. dan. — V. o.

26. Torek, Bl. Bernard, P. o. istim kakor 9. dan.

28. Četrtek, Sv. Avgustin, P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

Opozorilo. Duhovnim vajam za dekleta, ki bodo — kako povedano v oddelku »Razno«, v Lichtent. zavodu v Ljubljani od 14. avg. zvečer do 18. avg., se pridružijo tudi »Duše-žrtve«.

Duhovni dar. Uredništvo »Bogoljuba« je poskrbelo, da je bilo v namene naročnikov in naročnic tudi junija in julija opravljenih po šest svetih maš.

ISKRE

Sv. Lavrencij je na ražnju ležec in na vsakem vlakencu svojega telesa neznosne muke trpeč vendarle klical: »Assatus gratias ago« — »zahvalim te, o Bog, da si me dal na ognju počasi peči.« — Ne smemo misliti, da so bile muke svetim osebam na veselje,

saj so občutili njih grozo tako kakor mi; pač pa so bili srečni, da so imeli priložnost, pokazati in spričati s tem Bogu svojo ljubezen; veselili so se velikega zasluženja, ki je v trpljenju.

»Če nas Bog kaznuje, je to kazen očetova. Število udarcev in njih ostrost je v resnici le mera ljubezni, ki z njo kaznuje... Bog ima do nas polno dobrotljivih namenov, če se pripravi, da nas s kaznijo obišče. V tem ko ena roka dvigne šibo, je druga polna milosti, ki jih prejmemo, če je naša narava dovolj ukročena.« (P. Faber.)

»Ni ga bolj gotovega znaka izvolitve za nebesa, kakor če je človek, ki pobožno živi, vendarle obložen s trpljenjem, težavami in bridkostmi.« (Sv. Alojzij Gonz.)

VELIKI SLOVENČEV KOLEDAR

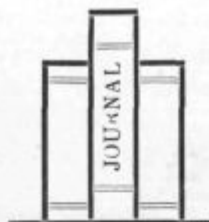
s katerim »mo Vas lansko leto tako zadovoljiti, bo izšel letos v še lepši obliki. Naročite ga čimprej pri našem zastopniku v Vašem kraju!

Za naročnike 'Slovenca', 'Slovenskega doma', 'Domoljuba' in 'Bogoljuba' bo stal le

Tiskali bomo le toliko izvodov koledarja, kolikor bo plačanih prednaročil! Ne oplašite, ampak takoj naročite to edinstveno knjigo — olašali nam boste delo! Zastopniki, začnite takoj s pobiranjem naročil!

L. 9

SALDA - KONTE, STRACE - JOURNALE, ŠOLSKE ZVEZKE, MAPE,
ODJEMALNE KNJIŽICE, RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

LJUDSKE TISKARNE V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

LJUDSKA OSOJILNICA

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodnejše obrestuje daje posojila na vknjižbo in oro in poroštvu. Po-ojilnica je bila ustanovljena 1895. leta.

zadruga z neomejenim jamstvom
v tiskarski palači v Ljubljani, Miklo-
šičeva 6 nasproti hotela „Union“

V LJUBLJANI

LJUDSKA TISKARNA

v LJUBLJANI

Kopitarjeva ulica 6

Izdeluje tudi vse za ilustrirane
tiskovine potrebne
osnutke, risbe predloge in

KLIŠEJE

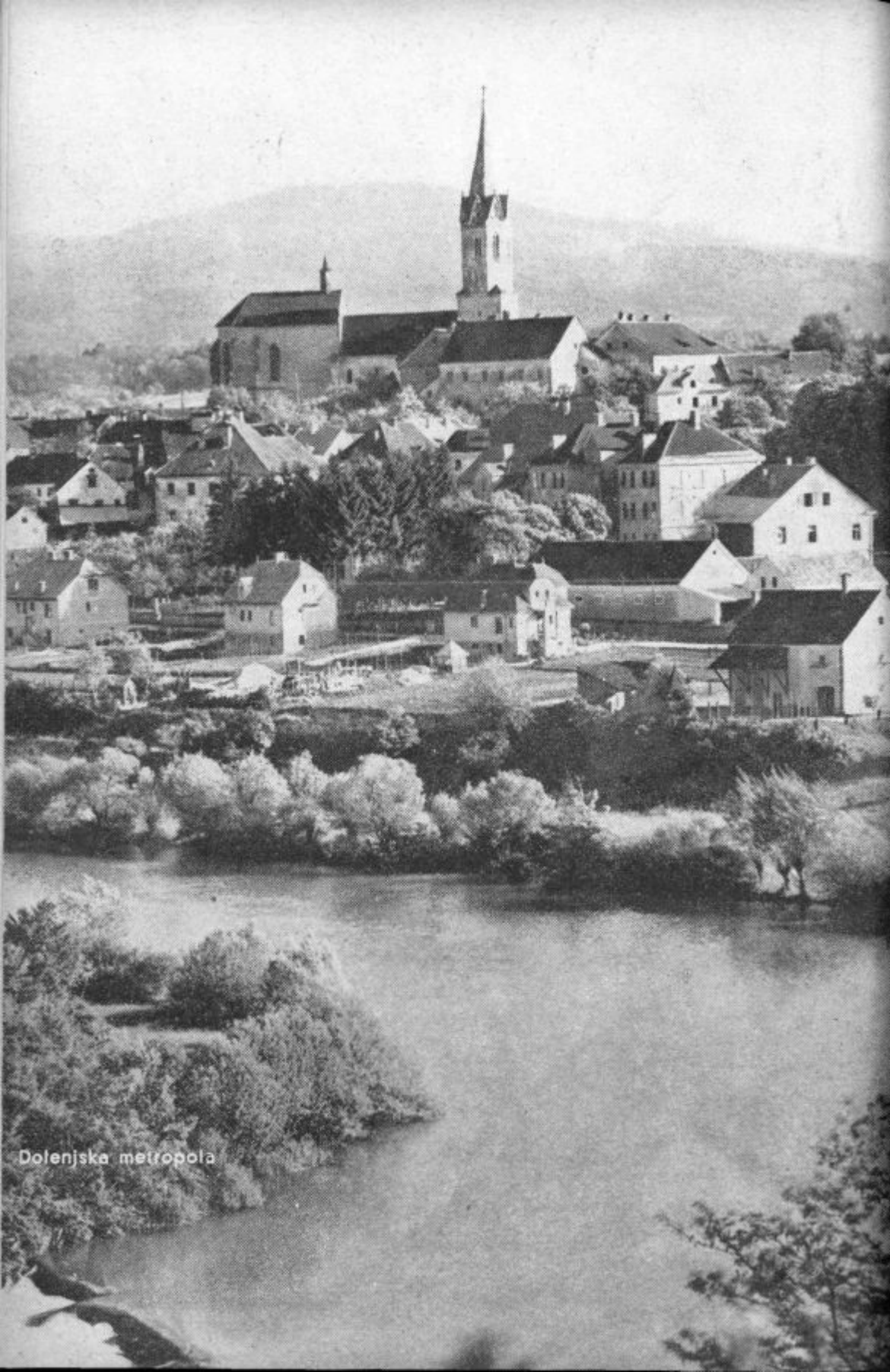
TOČNA POSTREŽBA • UMERJENE CENE

dobavlja v okusni opremi:
knjige, brošure, cenike, je-
dilne liste, etikete, diplome,
razglednice, letake, plakate,
tiskovine za tuisko propa-
gando, za poslovno reklamo,
za urade, trgovino in obrt
ter vse ostale tiskovine bo-
disi v eno- ali večbarvnem
tisku, izvršene po tom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE, BAKROTISKA

Urednika: Ant. Čadež, Jos. Šimenc. Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič

Dolenjska metropola